Bütün ülkelerin
proleterleri birleşin!

Faşizmi sergilemede
birlik içinde!

Karkêren hemû
welatan yekbın!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl: 10, Sayı: 245
7 Kasım 1983

Depr m, toplum v seçim

C. Koşan

Erzurum'da deprem oldu. Deprem, 44 köyü yerle bir etti. Daha henüz enkaz kaldırılmadı, enkazın altından sesler geliyormuş. Operasyon sürdükçe, ölü sayısının 2000'in üzerine çıkması bekleniyor. 50.000 insan ise evsiz barksız açıkta kaldı, şimdi geceleri aç kurtların saldırısına uğruyor!

Hürriyet gazetesi yayınladığı harita ve incelemede, aynı anda, aynı deprem kuşağı üzerinde olan daha şiddetli sarsıntılarda, Amerika, Japonya ve İtalya'da ölü sayısının yalnızca beş olduğunu bildirdi. Böylece, "içten", "açık yürekli" bir görünüm altında, halkı, "ne yapalım biz geri bir ülkeyiz" diye avutmaya kaderciliğe itmeye çalışıyor.

Ne yapalım geri bir ülkeysek, neden F16 savaş uçaklarına milyarlarca dolar harcanıyor da aynı para deprem kuşağında yaşayan halkın böyle binlerle kırılmasını, doğal afetlerin kurbanı olmasını önleyecek konut yapımına harcanmıyor? Neden ileri-geri sıralamasında Türkiye sonlara yakın yer alıyor da, askeri harcamaların bütçesine oranına gelince baş sıralarda beliriyor? Neden böyle koca bir ordu besliyor?

Daha çok soru sayılabilir. Ancak hepsinin yanıtı bir yönü gösteriyor. Sorun yalnızca gerilik değil, asıl, "ne yapalım"dır. Kapitalizm altında, "ne yapalım"ı belirleyen kâr güdüsü olduğu için, örneğin halkın konut sorunu, ancak burjuvazi için kârlı konut yatırımları alanı oluşturuyorsa gündeme gelir. Yoksa, silah satın alarak dev bir ordu besleyerek, kendi ülkesini işgal altında tutarak, başka ülkeleri de işgal ederek azgınca sömürmek burjuvazi için daha kârlı olur.

Bugün dünyada milyonlar barış için sokağa dökülüyor. Silah değil ekmek, roket değil konut istiyor, yaşamak istiyor. Oysa, dünya kapitalizmi sömürüyü sürdürmek, kârlarını korumak ve arttırmak, gerekirse bu uğurda rakiplerini yoketmek için silahlanıyor. Dünyaya kâr gözlüğünden ve ancak bu gözlükten bakabilen bu sistem yer yüzünden yokedilmedikçe, halkların silahların ve sorunların gölgesinde yaşamaları, hatta günü gelip kapitalistlerin çıkarları uğruna yüzbinlerle milyonlarla kırılmaları işten bile değildir.

Son günlerde ABD'nin Grenada'yı şımarıkça işgal etmesi bunun bir örneğiyse, Erzurum'daki depremde binlerce kişinin can vermesi de bir başka örnektir.

Bu deprem kuşağındaki konut sorununa eğilmek kâr getirmiyor. Halkın sorunları burjuvazi için, "iç pazarın" sınırlarını belirlemek açısından önemlidir. Bir de, toplumsal sistemde bir "depremi" önlemek açısından, dikkat edilmesi, gözetilmesi gereken şeyler oldukları için önemlidir. Bu nedenledir ki *Hürriyet* ne yapalım geri bir ülkeyiz diye halkı avutmaya çalışıyor.

Halkın, giderek dayanılmaz boyutlar alan sorunlara karşı başkaldırmamasını sağlamak için 12 Eylül 1980'de Türkiye Türk ordusunun açık işgaline uğradı! Alınan F16'lar, arttırılan askeri harcamalar hem bu işgali pekiştirmek, hem komşu ülkelere uzanabilmek amacını taşıyor. Bu amacı gizlemek için de, şimdi faşizm, silahların karanlık gölgesinde bir seçim oyunu tezgahlıyor. Oy vermemek yasak, geçersiz oyun propagandasını yapmak yasak, kendin için geçerli olacak bir partiye oy vermek yine yasak!

Doğaldır ki, böyle bir "seçimin" sonuçları, değişmez bir "alın yazısı" gibi önceden faşizm tarafından belirlenmiştir. Türkiye'de Kürt ve Türk halkları, bu düzeni "depreme" uğratmadıkları sürece, işsizlik, pahalılık, baskı ve zulümün yanısıra, depremlere kurban gitmek de, şimdilik, "alın yazısı" gibi önceden belirlenmiş sonuçlardır. Bu sonuçları akıtan musluğu kurutmak, kendi alın yazımızı kendi savaşımımızla yazmak artık zorunluluk sınırlarına geldi!

Seçim, faşist cuntanın dayattığı üç parti arasında, ya da onlarla, şimdilik seçime katılmayan öteki burjuva partileri arasında değildir. Seçim alın yazımızı başkalarının yazmasına izin vermekle vermemek arasındadır. İzin vermeyeceğiz!

Deprem bölgesinde, derin acı ve üzüntü, açlık, hastalık ve binbir güçlükle, karşı karşıya kalan yöre halkına en içten dayanışmamızı iletiriz.

İŞÇİNİN SESİ

Masrafı: İngiltere'de 50p, Almanya'da 2DM ■ Yıllık abone: İngiltere'de 15 pound, Almanya'da 50DM ■ Türkiye'den 4 kitap gönderilerek abone olunabilir. ■ Yazışma adresi: 29 Parkfield Street, London, N1, England ■ Baskı: Morning Litho Printers Ltd. (TU) ■ Gönderilen yazıları yayınlayıp yayınlamama ve tersine bir istek belirtmedikçe düzeltme, ya da kısaltma hakkı yayın kurulunundur. Hiçbir yazı geri gönderilmez.

İçindekiler

☭

Duyuru

Yoldaşlar,

Partimizin 4. Program Taslağı üzerine ilk yazılı görüşler geldi. Bunlardan, tartışma sürecine ilişkin bir yanlış anlamanın olduğu yansıyor. Bazı yoldaşlar, verilen bir aylık süre çok kısaydı diyorlar. Oysa bu bir ay yalnızca ilk ve kabaca görüş belirtme süresiydi.

Program tartışması sürüyor. Yoldaşlarımız konuyla ilgili okuma, düşünme ve her yönden hazırlığı sürdürmelidirler. Bu süreç içinde oluşan görüş ve değerlendirmelerini, her zaman partiye iletebilirler, iletmelidirler.

TKP EK ÜB

OKURLARIMIZ YAZIYOR

Türkiye'den izlenimler

Yoldaşlar,
Bundan bir ay önce, Türkiye'den izinden geldim ve oradaki bazı izlenimlerimi anlatmak istiyorum.

Bilindiği gibi, faşist generaller şehir şehir gezerek mitingler düzenliyorlar. Benim kendi kaldığım şehirde şahit olduğum bir olay var. Bu aynı zamanda her şehirde yapılan şeymiş:

Vahşi generallerin miting için geldiği şehirlerde, o gün daireler mecburi olarak kapatılıyor, memurlar alana getiriliyor, okullar tatil ediliyor, öğrenciler alana getiriliyor, askerler kahvehanelere gidip oradaki kişilere alana gelmelerini şart koşuyorlar ve ardından öğrencilerin, memurların ellerine birer pankart tutuşturuluyor!

Pankartlarda "Evren paşa çok yaşa", "Şehrimize hoş geldiniz" yazılı ve birkaç görevli "Evren paşa çok yaşa" sloganı attırıyor!

Evren konuşmasına başlıyor: "Göstermiş olduğunuz yakın(!) alakaya içten (!) sevgiye çok teşekkür ederim". Sayın paşa, dipçik zoruyla hiç sevgi olur mu?

General dinden başlıyor ve çok zenginliğin kötü olduğunu, çok fakirliğin de iyi olmadığını söylüyor. Ardından ara verip alkış ve slogan bekliyor. Oniki Eylül öncesine dönüyor, yabancı ideolojinin etkilerine kapılındığını, halkın beyninin yıkandığını, kardeşin kardeşe düştüğünü anlatıyor ve ardından ekliyor: "Arkadaşlarım ve ben kendimizi bu vatana adadık. Biliyorum hâlâ aranızda yabancı ideoloji ile beyinleri yıkanmışlar var. Biz bunları tamamen temizleyemedik." Faşist generaller iyi biliyorlar ki binlerle, on binlerle tükenmeyiz.

Generaller ne kadar demagoji yaparsa yapsınlar, halkımız şunu seziyor: Oniki Eylül öncesi durum "terörizm" değildi. İşçi sınıfımızın, halkımızın, burjuvaziye ve onun köhnemiş düzenine karşı, kendi hegemonyası için verdiği devrimci mücadele idi. Halkta bu mücadeleye özlem yükseliyor.

Faşist generaller istenmediklerinin farkındalar. Evren şöyle diyor: "Görevim bittikten sonra, bir daha siz isteseniz bile gelmeyeceğim, vatani görevimizi yerine getirdik." Bu cümleyle, kendilerini halkımızın isteyerek getirmediğini iyi vurgulamakta!

Halkımızın yaşam koşulları akıl almaz derecede düşük. Bir işçinin ücreti, ev kirasıyla günlük ekmeğini bile zor karşılamaktadır. Kadın tüccarlığı, dolandırıcılık, hırsızlık, kuduz salgını, aile içerisinde ekonomik sıkıntı yüzünden işlenen cinayetlere kadar varan olaylar, halkın sırtına yüklenen ağır vergiler, çiftçinin ürününün parasını bir yıl sonra bile alamayışı, işçilerin bazı işyerlerinde birkaç aylık ücretini hâlâ alamayışı, aldı yürüyor.

Türkiye ekonomisi öyle bir çıkmazdadır ki, sorunlar ancak ve ancak devrimle çözülecektir. Halkta öyle bir hoşnutsuzluk, mırıldanmalar, isyan ediş var ki, bu biriken kin mutlaka tepkiye dönüşecektir.

Bu tepkiyi devrime kanalize etmek boynumuzun borcudur. Örgütümüzü yığınsallaştırmak, güçlenmek için her zamankinden daha büyük bir özveriyle, yaratıcılığımızla, pırıl pırıl ideolojimizle seferber olmalıyız.

Leninci silahımız *İşçinin Sesi!*

Tanklarla gelen devrimle gitmelidir!

Faşizmi ininde geberteceğiz!

Yaşasın TKP—*İşçinin Sesi!*

Ahmet Oktay,
Troisdorf

HABERLER

ICFTU del gasy nunun gördükl ri

Uluslararası Hür İşçi Sendikaları Konfederasyonu (ICFTU), Türkiye'de siyasal ve sendikal durumu incelemek üzere Türkiye'ye Genel Sekreter J. Vanderveken başkanlığında bir delegasyon gönderdi. ICFTU'nun açıklaması şöyle:

"Delegasyon 19 Ekim'de İstanbul'da DİSK duruşmasını izledi ve sendikacıların tutulduğu Metris Cezaevi'ne gitti. Tutuklu DİSK yöneticileriyle görüştü ve baskının kurbanlarına dünya işçilerinin dayanışmasını iletti.

"Cezaevi koşulları feci, kurallar aşağılama derecesinde ağır ve zalimcedir. Bu kurallar son zamanlarda daha sıkı uygulanmaktadır. Tutuklular mahkeme ya da ziyaretçi önüne çıkmadan önce çırılçıplak soyuluyor. DİSK yöneticilerine, iç çamaşırlarıyla durma gibi bir özel ayrıcalık tanınmış.

"Ziyaretçiler tutuklularla, bir gardiyanın gözetiminde, camın arkasından telefonla görüşebiliyorlar. Cam bölme koridor biçiminde olup, haftada 10 dakikadan fazla görüşmeye izin verilmiyor. Aynı anda koridorda birçok kişi konuşuyor. Savunma avukatları da aynı ortamda, ama bu kez 20 dakikalığına, çalışıyorlar. Bu konuşmaların dinlenmesi, avukatların müvekkilleriyle özel görüşme yapma hakkına aykırı olduğu gibi, düzgün bir savunma yapılmasını engelliyor.

"DİSK'li tutuklular yeraltında, kollektif hücrelerde kalıyorlar. 20 kadar tutuklunun kaldığı bu hücrelerde rutubet, adale ve mafsal ağrıları genel bir şikayet konusudur. Tutukluların açık havaya çıkarılması, haftada 100 dakikayla sınırlı olup, çıkarıldıkları yer beton zeminli bahçe oluyor.

" 'Siyasal' tutuklular için özel olarak inşa edilmiş yeni bir yapı olan Metris Cezaevi'nin genel havası, kanıksatıcı bir grilik ve solukluktur: Mahkumlar yeşil olan hiçbir şey göremezler. Bu ruhsal gerginlik ve bunalım yaratıyor. Delegasyona 'siyasal' tutuklular için bu tür özel cezaevlerinden Türkiye'nin her yanında inşa edildiği anlatıldı.

"Tutuklu yakınları, cezaevine parayı posta havalesi ile yollamak zorundalar...

"Cezaevi komutanı, sıkıyönetimde tutuklu olmaları nedeniyle sanıkların askerler gibi askeri disiplin altında tutulduklarını vurguladı.

"Son zamanlarda tutukluların gazete, radyodan yararlanmaları engellendi. Ancak DİSK'li tutuklulara bir TV alıcısı bırakıldı. Delegasyona kısa zaman içinde gazete ve radyo sokulmasının serbest bırakılacağı belirtildi.

(...)

'ICFTU şunu kaydeder ki, o, davanın (DİSK davası — *İ.S.)* haksız olduğunu ve hiçbir zaman açılmaması gerektiğini her zaman açıklamıştır. ICFTU, ilk adımda tüm DİSK'li tutukluların serbest bırakılmasını talep etmiştir.

"Bunun ötesinde DİSK'e bağlı 28 sendikadan 24'ü hakkında dava açılmış olduğu, DİSK davasından yargılanan birçok tutuklunun sendika davalarında da yargılanacaklarını belirtmek isteriz".

ICFTU delegasyonun raporu burada sona eriyor. Delegasyonda Genel Sekreter Vanderveken'in ve Uluslararası Kamu Görevlileri Enternasyonali (PSI) başkanının yanısıra Avrupa Sendikalar Konfederasyonu'ndan (ETUC), Amerikan İşçi Sendikaları Federasyonu'ndan (AFL-CIO), İtalyan ve İsveç işçi konfederasyonlarından temsilciler bulunmaktaydı.

Türkiye'ye gitmeden önce ICFTU Genel Sekreteri Vanderveken, 8 Eylül 1983 tarihindeki açıklamasında şu görüşlere yer vermişti:

"Askeri yönetim üç yıldır tüm siyasal faaliyetleri ve pratikte tüm sendikal çalışmayı yasakladı.

"Cuntanın çok reklamını yaptığı demokrasiye geri dönüş bu mudur?"

İŞÇİ MİZAHI

Demirel tipi siyaset

TKP'nin "resmi" genel sekreteri Haydar Kutlu'ya sorarlar:

— *İşçinin Sesi*, TKP'nin 5. Kongresi yapılmalıdır diyor. Bu konudaki görüşünüz nedir?

Kutlu: Kongre mi? Kongre yok diyene kamyonla gönderirim. Va'mı başka diyecekleri?

— Faşist cuntaya karşı Demirel "demokrasisini" önerdiğiniz için size burjuva kuyrukçusu diyenlere bilimsel bir yanıt verecek misiniz?

Kutlu: Va'sın desinler. Bilimsel hata yaparlar. Kuyrukçuluk eskidendi. Şimdi programı biz koyduk. Artık öncüsüyüz. Kuyrukçu kuyrukçudur, öncü öncüdür. Öncüye kuyrukçu demenin va'mı bir izahı?

Eleştiri

Yoldaşlar,

İşçinin Sesi'nin bir konudaki çelişkili tutumunu anlayamıyor ve eleştiriyoruz. Yıllardır, partimizin kuruluş yıldönümü toplantılarında hep kutlu olsun, kutlu olsun dedik. Şimdi Kutlu oldu, karşı çıkıyoruz.

TDHSK – ULUSLARARASI KONFERANS

Konferansı destekleyen kişiler

Tony Benn
Jane Cousins
Alex Lyon
Stan Newens
Marion Serafi
Bob Wright
Eric Stinus, Danimarka

Milletvekilleri

Tony Banks
Guy Barnett
Margarett Beckett
Ron Brown
Malcolm Bruce
Richard G. Caborn
Dennis Canavan
Alexandre Carlisle
Tom Clarke
Bob Clay
Tom Cox
Harry Cohen
Jeremy Corbyn
Stan Crewther
Danziel Davies
Roland Davies
Eric Deakins
Martin Flannery
Norman Godman
Peter Hardy
Stuart Holland
Dug Hoyle
Roy Hughes
James Lamond
Robert Litherland
Joan Maynard
Michael Meacher
Dr. Oonagh McDonald
W.M. McKelvey
Robert Parry
Ernie Roberts
Brian Sedgemore
Chris Smith
Clare Short
Lasse Budtz, Danimarka
Steen Folke, Danimarka
Gert Peterson, Danimarka

Avrupa Parlamentosu üyeleri

Richard Balfe
Ann Clwyd
K. D. Collins
Alf Lomas
Elsa Hammerich, Danimarka

Belediye temsilcileri

Camden
Islington
Büyük Londra
Belediyelerinden
17 temsilci

Dayanışma yükseldi

Faşist cuntanın 6 Kasım seçim oyununu protesto etmek ve Avrupa kamuoyuna sergilemek amacıyla, 29-30 Ekim tarihlerinde Londra'da yapılan Uluslararası Konferans çok başarılı oldu ve Türkiye demokrasi güçlerine önemli bir destek oluşturdu.

Türkiye'de Demokratik Hakları Savunma Komitesi'nin (TDHSK) düzenlediği Konferans, Büyük Londra Belediyesi'nin binasında, Belediye'nin dayanışma olarak kullanımını sağladığı bir salonda yapıldı.

Konferansa 12 ülkeden çok sayıda delege, gözlemci ve gazeteci katıldı. Türkiye demokrasi güçlerinin temsilcileri arasından da katılımın olması, Konferans'a önemli katkı yaptı.

İlk gün Konferans'a, TDHSK başkanı, İşçi Partisi milletvekili Earnie Roberts, ikinci gün ise, Mühendislik İşçileri Sendikası Genel Sekreter Yardımcısı Bob Wright başkanlık ettiler. Bob Wright'ın da dediği gibi, Konferans bir "konuşmacılar şöleni" oldu. Ayrıca, konferansa, çeşitli ülkelerden, hepsinin okunmasına olanak kalmayacak kadar çok sayıda dayanışma mesajı geldi.

Büyük Londra Belediyesi'nin sevilen lideri, İşçi Partisi sol kanadının önde gelenlerinden Ken Livingstone'un bir konuşma yaparak dayanışma dile getirmesi, tüm izleyicilerin coşkun alkışlarıyla karşılandı.

Federal Almanya'dan Yeşiller Partisi adına gözlemci olarak Konferans'a katılan milletvekili Ulrich Fischer, Yeşiller'in Türkiye'deki durumu yakından izlediğini, Konferans'ı desteklediğini dile getiren bir mesaj iletti. Yeşiller'in desteği de coşkuyla karşılandı.

Britanyalı konuşmacılar arasında bulunan İşçi Partisi Avrupa Parlamentosu milletvekilleri, seçimleri sergilemek için yaptıkları çalışmaları anlattılar, dayanışmalarını dile getirdiler. Çeşitli delegasyonlarla Türkiye'ye gitmiş İşçi Partisi milletvekilleri Clare Short, Jeremy Corbyn ve Chris Smith, ayrıca, hukukçu ve eski Devlet Başkanı Alex Lyon izlenim ve değerlendirmelerini aktardılar, seçimlerin içyüzüne değindiler. Eski milletvekillerinden Stan Newens, Konferansın örgütleyicilerinden gazeteci Jane Cousins da önemli konuşmalar yaptılar.

Britanya dışında Konferansa katılanlar arasından ünlü Avusturyalı hukukçu Dr. Alfred Frisch, konuşmasında, uluslararası hukukta genellikle gözden kaçan bir maddenin varlığından sözetti, buna göre, Türkiye'deki davaların tümüyle başka bir Avrupa ülkesine aktarılabileceğini vurguladı. Ayrıca, yine Avusturya'dan bir konuşmacı orada da TDHSK'nin kurulduğunu duyurdu. Fransız, Alman ve Danimarkalı olup, orarlarda Türkiye'de demokratik hakları savunma yönünde çalışma yapan ilericiler çalışmalarını anlattılar, 6 Kasım seçimlerini protesto ettiler.

Konferansa Büyük Britanya Komünist Partisi'nin ve Genç Komünistler Birliği'nin bazı il ve ilçe örgütlerinden katılan yoldaşların yanısıra, PASOK'tan, Afrika Ulusal Kongresi ANC'den, Avrupa'daki çeşitli Kürt öğrenci örgütlerinden, Iraklı öğrenci örgütünden ve İran Fedainler Çoğunluktan da temsilciler katıldılar ve konuşmalar yaptılar.

Türkiye demokrasi güçleri arasından temsilcilerin de Konferansa aktif katılımı, daha canlı bir dayanışmanın oluşmasına önemli katkı yaptı.

Yürükoğlu yoldaşımız *İşçinin Sesi* adına yaptığı konuşmada, dayanışma hareketi düzeyinde birlikte davranmanın gerekliliğini vurgulayarak gerçekte tüm Konferansın ortak bir eğilimini dile getirdi.

Sosyalist Vatan Partisi'nden Şirin Cemgil, halkta öfke biriktiğini, burjuva muhalefetin hareketlenmesi karşısında gerçek demokratların uyanık olmaları gerektiğini vurguladı.

Kürdistanlı avukat Hüseyin Yıldırım, faşist cuntanın özellikle Türkiye Kürdistan'ında izlediği baskı ve zulüm siyasetini sergiledi ve Diyarbakır cezaevinde yeniden ölüm grevinin başladığını duyurdu.

INFO-Türk basın ajasından Doğan Özgüden, bugünü 1973'teki durumla karşılaştıran, seçimlerin içyüzünü sergileyen ve bu kez 12 Mart sonrası gibi olmaması, generallerden tüm yaptıklarının hesabının sorulması gerekti-

ğini vurgulayan bir konuşma yaptı.

DİSK 10. Bölge Temsilcisi Zeki Atsız da, seçimlere değindikten sonra dayanışmanın, Türkiye'de demokratik gelişmeye gerçekten yetenekli güçlerin ardında toplanması gerektiğini, gerçek bir demokrasinin ise devrim sorunu olduğunu belirtti.

Türkiye demokratik güçlerini temsilen yapılan konuşmalar dayanışmayı güçlendirmek açısından çok yararlı oldu ve coşkuyla karşılandı. Konferansın haberi BBC radyosunun Türkçe yayınında ve İsveç radyosunda da verildi.

Konferans'ta yapılan hemen tüm konuşmalarda değinilen çeşitli ortak noktalar vardı. Bunlardan ilki, ABD'nin Grenada'ya karşı giriştiği saldırının büyük bir kinle kınanması ve Grenada halkıyla dayanışmaydı. Bu eğilim, daha sonra konferansa gelen Grenada Büyükelçisi'ne de iletildi.

Bunun yanısıra, Konferansta, 6 Kasım seçimleri protesto edildi, seçimlerin içyüzü sergilendi, bunu yaymak için dayanışma hareketinin daha da yükseltilmesi gereği, bunun için de bölücü girişimlerin zararı, birliğin yararı vurgulandı. Türkiye'ye ilişkin siyasal sorunlarda farklı görüşler taşımanın, cuntayı sergileme ve yurtdışında dayanışmayı güçlendirme alanında birlikte çalışabilmeye engel oluşturmaması gerektiği belirtildi.

Konferansın sonunda, bu fikirleri içeren ve hem her Avrupa ülkesindeki, hem de geneliyle yurtdışındaki tüm dayanışma komitelerine birlik öneren bir metin okundu ve alkışlarla karşılandı.

Birlik konusunda Konferansta da yansıyan bu tutum, daha sonra 4 Kasım'da, Londra'daki Türkiye Büyükelçiliği önünde yapılan ortak bir eylemle somutlandı. 6 Kasım seçimleri protesto edildi.

TDHSK'nin birliğe yönelik olarak uzun süredir harcadığı çabalar doğrultusunda ve İngiliz İşçi Partisi milletvekillerinin girişimi sonucunda parlamentoda yapılan bir toplantıda, Türkiye Dayanışma Kampanyası'nın, Menşeviklerin kurdukları Türkiye'de Sendikal ve Demokratik Haklar için Dayanışma (TSDHD) adlı komitenin ve TDHSK temsilcileri biraraya geldiler.

Toplantıya katılanların çoğunluğunca getirilen ortak eylem önerisini kabul edip etmeme yönünde hemen orada karar veremeyeceğini belirten TSDHD komitesi, kabülünü eyleme katılarak ancak son anda belirtmiş oldu. Böylece bu komitenin gönülsüzlüğünü aşma yönünde, büyük çabalar harcanarak somut bir adım atıldı.

4 Kasım'da Türkiye Büyükelçiliği önünde, çok geniş bir İngiliz topluluğun da katılımıyla 6 Kasım seçimleri protesto edildi.

Konferansı destekleyen örgütler

Mobilya-Ağaç İşleri Sendikası, FTAT
Britanya Komünist Partisi Crafton ve Gospel Oak ilçe örgütü
Britanya Komünist Partisi Swansea il örgütü
Filipinler Göçmen İşçiler Komisyonu, CFMW
Iraklı Öğrenciler Birliği, ISS
İşçi Partili Öğrenciler Ulusal Sendikası, NOLS
İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği, İTİB
Londra İşçi Birliği, LİB
İngiltere Türkiyeli Kadınlar Birliği, İTKB
İngiltere Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu, İTÖF
Fransa İlericiler Birliği, FİB
Türkiyeli İşçiler Dayanışma Birliği — Köln, TİDB
Mannheim İşçiler Birliği, MİB
Frankfurt Türkiyeli İşçiler Birliği, FTİB
Norveç Türkiyeli İlericiler Birliği, NTİB
TDHSK, Avusturya
İşçinin Sesi

Konferansa katılanlar

Ken Livingstone, Büyük Londra Belediye Başkanı
Bob Wright, Mühendislik İşçileri Sendikası, AUEW
Ernie Roberts, MV*, TDHSK
Marion Serafi, TDHSK
Doğan Özgüden, *İNFO-Türk* editörü
Chris Smith, MV
Jane Cousins, gazeteci, TV yapımcısı
PASOK İngiltere Temsilciliği
R. Yürükoğlu, *İşçinin Sesi* editörü
Stan Newens, Liberation, eski MV, TDHSK
Spartakistler Birliği, SL
Zeki Atsız, DİSK 10. Bölge Temsilcisi,
Alfred Frisch, hukukçu, Avusturya
Alf Lomas, Avrupa Parlamentosu üyesi
Yurtdışı Kürt Öğrenciler Derneği, AKSA, Britanya
Iraklı Öğrenciler Birliği, Britanya
Davin Penn, Uluslararası Af Örgütü Britanya Şubesi
Genç Komünistler Birliği'nden çeşitli şubeler
Şirin Cemgil, Sosyalist Vatan Partisi
Aydın Meriç, DİSK Başkan Yardımcısı
Claudia Effertz, TDHS İnsiyatifi, F. Almanya
Hüseyin Yıldırım, Kürdistanlı avukat
Jeremy Corbyn, MV
Irak'ta Baskıya Karşı Kampanya — CARDRI — Britanya
Sandra Hodgson, Liberation
Clare Short, MV
Alex W. Lyon, Britanya İşçi Partisi, eski devlet bakanı
Bedir Aydemir, Türkiye Barış Derneği Kurucusu
Avrupa Kürt Öğrenci Derneği, KSSE, Britanya
Britanya Komünist Partisi Swansea il örgütü
Britanya Komünist Partisi Crafton ve Gospel Oak ilçe örgütü
Göçmenler Eylem Gurubu, MAG
Genç Komünistler Birliği Kadın Kollektifi
R.W. Adams, TDHSK
Yvonne Clèment, TDHS İnsiyatifi, Fransa
İran Halkın Fedaileri — Çoğunluk yandaşları
Kürdistan Dayanışma Kampanyası, KSC Britanya
Pat Lally, Türkiye Dayanışma Kampanyası, Britanya
Michael Rega, Hackney Sendikalar Birliği
Güney Afrika Ulusal Kongresi, ANC
Ulrich Fischer, Yeşiller Partisi, MV, F. Almanya
Heidemarie Votzi, TDHSK, Avusturya
T.P. Richard, Britanya İşçi Partisi
P.H. Bray, TDHSK
Middle East Economic Digest
The Times
BBC Türkçe Servisi
Nüklear Times Magasine (ABD)
The Leninist
Hürriyet Gazetesi
İsveç Radyosu
Köln Radyosu
Hamburg Türkiyeli İlericiler Birliği, HTİB
Hamburg Gençlik Kulübü, HGK
Türkiyeli İşçiler Dayanışma Birliği, TİDB — Köln
İngiltere Türkiyeli Kadınlar Birliği, İTKB
İngiltere Türkiyeli İlericiler Birliği, İTİB
İngiltere Türkiyeli Öğrenciler Federasyonu, İTÖF
Norveç Türkiyeli İlericiler Birliği, NTİB
Fransa İlericiler Birliği, FİB
Mannheim İşçiler Birliği, MİB
Frankfurt Türkiyeli İşçiler Birliği, FTİB

* Milletvekilinin kısaltılmışıdır.

TDHSK – ULUSLARARASI KONFERANS

Yürükoğlu yoldaşın konuşması

Türkiye, çok yaygın bir küçük üretim tabanı üzerinde tekellerin, finans gruplarının oluştuğu, finans-kapitalin devleti ele geçirdiği bir ülkedir. Aynı zamanda, yerli tekellerle içiçe geçmiş emperyalizmin, başta Amerikan emperyalizminin her yoldan sömürdüğü ve askersel güdümü altında tuttuğu bir ülkedir. Türkiye, azgelişmiş ülkeler çerçevesi içinde, orta derecede gelişmiş bir kapitalist ülkedir.

Ülkemizin bu yapısı, son derece önemli jeopolitik-stratejik konumu içinde, halkımıza ağır koşullar dayatmıştır. Toplum, sürekli olarak ekonomik-toplumsal-siyasal bunalımlar içinde çalkalanmış, dişe dokunur bir demokrasi yaşamamış, sık sık baskıcı, totaliter rejimler görmüştür. Bu sonuçlardan kalkarak, zaten "Türkiye demokrasi yaşamadı ki", "işkence zaten her zaman vardır" gibi gerekçelerle bugünkü faşist rejime karşı yükselen sesi azaltmaya çalışmak, karanlığın apolojisini yapmak için, ya ahmak olmak, ya o karanlığın insanı olmak gerekir.

Türkiye halkı da, tüm halklar gibi demokrasiye layıktır. Ve bu uğurda son 25 yıldır yoğun bir mücadele vermektedir. Sorun, halkımızın demokrasiyi istememesi, ona layık olmaması, bulduğuyla mutlu olmasında değil, ekonomik-toplumsal ve siyasal açıdan Türkiye egemen güçlerinin, güdük bir demokrasiye bile dayanamayacak denli zaaflar taşıyan yapısındadır. Demokrasiyi sağlamanın yolu Türkiye'de ona düşman güçleri iktidardan uzaklaştırmaktan geçiyor.

Halkımız demokrasi istiyor ve bu uğurda, dönem dönem gerilese, susturulsa da, sürekli ilerleyen ve yükselen bir kavga veriyor. 1960'ların ortalarından bu yana Türkiye'nin Avrupa'da toplumsal çatışmanın en yoğun olduğu ülke olması bunun kanıtıdır. Halkın siyasallaşma düzeyi bunun kanıtıdır.

Bir örnek vereyim: Ülkemizin ilerici yayınevlerinden biri olan Sol Yayınlar, 12 Eylül öncesinde, her *kitabını* 20.000 basıyordu. Bu sayı da kısa zamanda tükeniyor, ikinci, üçüncü baskılar yapılıyordu. Bu kitaplar polis romanları vb. değil, Marks'ın kitaplarıydı. Ve Sol Yayınlar, ilerici yayınevlerinden yalnızca bir tanesiydi. Bu sayıları, Avrupa'da basılan ilerici yayınlarla karşılaştırmak bir fikir verir.

İlerici güçlerin Türkiye'de büyük bir ağırlığı vardır. Bir kez, onlar objektif olarak halkın tümünün çıkarlarını temsil etmektedirler. Sonra, sübjektif açıdan da küçümsenemez denli büyük kalabalıkları hareketlendirmiş, seferber edebilmişlerdir. İlerici güçlerin, objektif olarak çıkarlarını temsil ettiği yığının tümünü harekete geçiremeyişinde çeşitli faktörler arasında, devrimci hareketin aşırı bölünmüşlüğü ve eşgüdümlü çalışmaması çok önemli rol oynamıştır.

Bu koşullar altında, 12 Eylül'de ülkemize faşizm geldi. Çok zor bir dönem yaşandı, yaşanıyor. Türkiye'nin faşizm altındaki durumunu tanıtma, Türkiye halkıyla dayanışma sağlama hareketi Avrupa'da son derece önemli bir alan olarak öne çıktı. Avrupa'nın her ülkesinde, her görüşten barışsever, hümanist, demokrat, komünist insanlar bu alanda çalışma yürütüyorlar.

Türkiye 12 Eylül rejiminin faşist karakteri bu çalışmalarla Avrupa kamuoyuna kabul ettirildi. İşçi sınıfına ve halkımıza önemli bir destek sağlandı. Yalnız, Türkiye devrimci hareketinin kronik bazı zaafları dayanışma kampanyalarına da yansımaya başladı. Bu zaafların üstesinden gelmezsek, Avrupa ilerici kamuoyu önünde, tüm devrimci hareketin küçük düşmesi, desteğin zayıflaması tehlikesi vardır. Türkiye devrimci hareketindeki bölünmeleri yansıtır biçimde, her çizginin gücü oranında ayrı bir dayanışma kampanyası, ya da komitesi örgütleme eğilimi vardır.

Bu, çok tehlikeli bir eğilimdir. Kesinlikle önüne geçmeli, israr edenleri teşhir edip engellemeliyiz. Değişik siyasal görüşlere sahip ilericiler olarak, Türkiye ile dayanışma hareketi içinde birlikte çalışabilmeliyiz. Çalışmalıyız. Başka yolu yoktur. Siyasal görüş farklılığı nedeniyle, ama bunu açıkça söylemeden, gözünün üstünde kaşın var diyerek dayanışma hareketini bölmeye kimsenin hakkı yoktur.

Dayanışma hareketini, her görüşten ilerici insanın olumlu bir görev yapmanın mutluluğunu duyarak çalıştığı en geniş bir hareket durumuna getirebilmeliyiz. Bunun için bence iki düzeyde çalışmaya gerek vardır:

1. Avrupa'nın tek tek ülkelerindeki dayanışma kampanyalarını tekleştirmek. Bunun her ülkeye göre somut yolunu bulmak. Kampanyalar arası periyodik düzenli görüşmeler, ortak bir koordinasyon komitesi kurma, tek bir kampanya olarak birleşme, bu tekleşme çalışmasının akla ilk gelen yollarıdır. Ama hangi yoldan gidilirse gidilsin mutlaka eylemler derhal koordine edilmeli ve Avrupa ilerici kamuoyunun kafasının karışmasına izin verilmemelidir.

2. Tüm Avrupa çapında aynı tekleşmeye ulaşabilmeliyiz. Bunun için ilk adımda, tüm komitelerin eşit temsille katıldığı, periyodik toplanan bir Avrupa koordinasyonu kurulmalıdır.

Şimdi değinmek istediğim nokta arkadaşlar, belki doğrudan doğruya dayanışma kampanyalarını ilgilendirmiyor ama sonuçları kampanya çalışmalarının başarısını en derinden etkiliyor.

Avrupa'da Türkiye ile dayanışma hareketi içinde yer almış Türkiyeli ilerici güçler olarak şunu çok iyi kavramak zorundayız ki, Avrupa'daki Türkiyeli işçi kitlesinin gönlünü tam anlamıyla kazanmadan, onu hareketlendirmeden, öteki amaçlarımıza ulaşamıyacağımız gibi güçlü bir dayanışma hareketi de yaratamayız. *Bizim gücümüz, ardımızdaki Türkiyeli yığındadır.*

Avrupa'daki Türkiyeli işçinin sorunlarına yakın olmalıyız. Soyut, global siyaset yerine, onun yakın sorunlarına önem veren, oradan kalkan yerel siyasete ağırlık vermeliyiz. Bu alanda atacağımız her ileri adım, Avrupa çapında Türkiye ile dayanışma kampanyasının başarısına da çok önemli bir katkı olacaktır.

Halkımızın bu zor günlerinde ona destek olan tüm barış-demokrasi ve özgürlük yanlılarını, özellikle Avrupalı dostlarımızı saygıyla selamlarım. Ve onlara, tüm Türkiye devrimci güçleri adına şu mesajı iletirsem, sanırım devrimci hareketimizin büyük çoğunluğunun duygularını dile getirmiş olurum: Sizleri yurdumuzda ağırlıyacağımız ve o günkü güçlüklerimizi çözmede yine yardımınızı isteyeceğimiz yıllar uzakta değildir.

KONUŞMALARDAN

Ken Livingstone

...Büyük Londra Belediyesi'nin (GLC) sizin kampanyalarınıza katılımı çok az oldu. Biz aslında, Londra halkı için çalışan bir yerel yönetim birimiyiz.

... Ancak her zaman şuna inandık: Eğer ülkemizin işçi sınıfı partisi bu binayı, yani Büyük Londra Belediyesi'ni denetleme durumundaysa, onu, yalnızca Londra, hatta yalnızca ülkemiz çapında değil, tüm dünya çapında sosyalist ve demokratik değerlerin desteklenmesi amacına dönük bir platform olarak kullanmak gerektiğini hiçbir zaman unutmamalıyız. Çünkü Londra halkının demokrasi ve sosyalizm için savaşımı, gerçekte, Nikaragua'da, Grenada'da, Türkiye'de ve tüm öteki ülkelerde sürdürülen savaşımın aynıdır.

Bu arada küçük bir yardımımız oldu. Fatsa belediyesi konusunda kendi dayanışmamızı dile getirdik...

(...)

... Size Belediye Toplantı Salonu'nda hoşgeldiniz derken, Türkiye'de sürdürdüğünüz savaşımı desteklemek için elimizden geleni yapacağımızı belirtmek isterim. Çünkü sizin savaşımınız bizim de Batı Avrupa'da özgürlük ve demokrasi için verdiğimiz savaşımın parçasıdır.

Alfred Frisch

... Eğer Türkiye Avrupa Konseyi'nden atılmayacaksa, Avrupa Konseyi'nin Türkiye'ye karşı, en temel insan haklarının korunması için, ekonomik tedbirler alması gerekir. Oysa AET'nin Türkiye'ye yaptığı maddi yardımlar yükseltildi...

... Avrupa ağır bir deneyden geçiyor. 22 Kasım 1983'de Peshing II ve Cruise Misilleri üzerindeki düşünme süresi bitiyor. Eğer bir başka anlaşma yapılmazsa, Avrupa'nın artık karar vermesi gerekiyor. Bu sadece Türkiye konusunda değil...

Ken Livingstone Uluslararası Konferans'ta

Konferansta konuşma yapanlar

Ernie Roberts, MV
Stan Newens, eski MV
Yvonne Clèment, Türkiye'de Demokratik Hakları Savunma İnsiyatifi, Fransa
Mark Lewis, Genç Komünistler Birliği
Claudia Effertz, Dayanışma İnsiyatifi, Köln, F. Almanya
R. Yürükoğlu, *İşçinin Sesi* editörü
Jeremy Corbyn, MV
Doğan Özgüden, *İNFO-Türk* editörü
Dr. Alfred Frisch, hukukçu, Avusturya
Alf Lomas, Avrupa Parlamentosu üyesi
P.A.M. Gelepithis, PASOK İngiltere Temsilcisi
Richard Balfe, Avrupa Parlamentosu üyesi
Avrupa Kürt Öğrenci Derneği Temsilcisi, KSSE
Şirin Cemgil, Sosyalist Vatan Partisi
Yurtdışındaki Kürt Öğrenciler Derneği Temsilcisi, AKSA
Ken Livingstone, Büyük Londra Belediyesi Başkanı
Hüseyin Yıldırım, Kürdistanlı avukat
Chris Smith, MV
Bob Wright, Mühendislik İşçileri Sendikası Genel Sekreter Yardımcısı, AUEW
Zeki Atsız, DİSK 10. Bölge Temsilcisi, Diyarbakır
Fay Kelly, Genç Komünistler Birliği Kadın Kollektifi
Heidi Votzi, Türkolog, TDHSK, Avusturya
H. Eather Jordan, Britanya Komünist Partisi Swansea İl Örgütü Temsilcisi
Halkın Fedaileri — Çoğunluk Temsilcisi, İran
Clare Short, MV
George Johannes, Afrika Ulusal Kongresi Temsilcisi
Alex Lyon, Eski devlet bakanı
Philip Bray, TDHSK
Jane Cousins, Gazeteci ve TV programcısı
Anne Wagner, Dayanışma Hareketi, Danimarka
Malcolm Bride, Britanya Komünist Partisi, Crafton ve Gospel Oak ilçe örgütü
Iraklı Öğrenciler Birliği Temsilcisi
Sandra Hodgson, Liberation Ulusal Örgütleyicisi
Nicholas Bell, Avrupa Mülteci ve Göçmenleri Savunma Komitesi, CEDRİ, İsviçre

Zeki Atsız

... Sonucu önceden belli seçimlerle, kukla parlamentolarla zorbalık yasalarıyla demokrasiye geçilemeyeceği açıktır... Ve yine tekelci burjuvazinin değişik kesimlerinden çıkan çatlak seslerin de varmak istediği hedef bellidir... O halde sorun, insan hak ve özgürlüklerinin kazanılmasını, barışın pekiştirilmesini güvence altına alabilecek gerçek demokrasi güçleriyle dayanışmayı geliştirmek, cuntaya verilecek her türlü desteğe en aktif biçimde karşı çıkarak bu desteğin demokrasi güçlerine sağlanması yolundan mücadele etmektir... Türkiye ve Kürdistan'da kalıcı barışın sağlanması, demokratik hak ve özgürlüklerin elde edilmesi, demokrasinin kurulması bir devrim sorunudur...

Jane Cousins

Yoldaşlar! (Türkçe)

... İlk görevlerimizden biri Türkiye cuntasının demokrasi kavramını kendi otoriter, anti demokratik amaçları yönünde yeniden tanımlayamayacağını, tanımlamasına izin verilmeyeceğini göstermek olmalıdır. Çünkü bunun yalnızca Türkiye'de değil enternasyonal düzeyde de etkileri vardır. Tüm dünyada her faşist, her askeri rejim ve arkalarındaki bütün emperyalist güçler Türkiye cuntasını aşırı bir ilgiyle izliyor. Eğer bu cunta bu işi kotarırsa diğerlerinin kopya etmesi olasılığını sağlayabilecek bir reçete yaratılmış olacaktır....

Burada var olan çelişki, inanılmaz komiklik şudur: Demokrasi bizim malımız, ama yine de onun için savaşmak zorundayız.

TDHSK - ULUSLARARASI KONFERANS

Şirin Cemgil

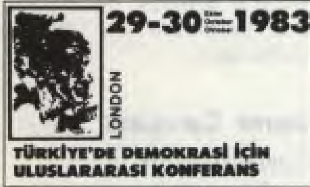
... Cunta üç yıllık eylemiyle işçiye, esnafa, köylüye hatta orta tabakalara yoksulluk ve korkudan başka birşey vermedi. Halkın öfkesi henüz açığa cıkmadı. Cezaevlerindeki ölüm orucu, işçiler arasında sendikal seviyede bir hoşnutsuzluk olarak filiz verdi. Fakat kaçınılmaz olarak üç yıldır biriken öfke çıkacak kanallar bulacaktır. Bu gerçekliği hem cunta biliyor, hem de gerici sivil deneyli politikacılar.

(...)

Demokrasi savunuculuğuna çıkan Demirel ve benzeri finans-kapital politikacıları... halkta biriken öfkeyi, demokrasi oyunu ile yumuşatmak öfkenin ilerici bir karaktere bürünmesini engellemek istiyorlar.

(...)

... Mevcut düzen sınırları içinde mızmızlanmayı hedefleyen her türlü muhalefetten, ya da halk yığınlarını "burjuva demokrasisi" perspektifiyle yanıltan çabalardan, gerçek devrimci-demokratlar kendilerini kesin bir çizgi ile ayırmalıdırlar....

Alex Lyon

... Konuştuğumuz hemen herkesin, gerçek ilericiler dışında herkesin, Atatürk'ün yolundan gittiğini ileri sürmesi ilgimizi çekti... Ben Atatürk hakkında yazıları okuduğumda onun bir tür ilerici Mussolini olduğu kanısına varmıştım.

... Türkiye'deki çatışma aslında ülkeyi çağdaş dünyanın içine sokmak ve onun insanına çağdaş demokratik hakları kazandırmak isteyenlerle, onu... 1923 yılında tutmak için çabalayanlar arasında bir çatışmadır. Bu temel açmaz şu ya da bu biçimde çözülmek zorundadır. Gerçek olan, generallerin bu yolda başarılı olamayacaklarıdır...

1950'lerde, 1950-1960 arasında, 1970'lerin başına kadar olan dönemde inandığımız kavramlar bütün Avrupa'da, bütün Amerika'da anlamsızlaştırılıyor, saçmalık haline getiriliyor. Bu dönemde uğruna savaşım verdiğimiz herşeyi reddetmeye çabalayan hükümetler iktidar oldu, oluyor... İşte Türkiye, bu tür gericiliğe açıkça öncülük yapıyor.

... Konu, Türkiye'nin çapını aşıyor, sizlerin Türkiye açısından verdiğiniz önemden daha fazla önem taşıyor.

Konferansa gelen mesajlar:

Tony Benn, İşçi Partisi sol kanat lideri
Arthur Scargill, Maden İşçileri Sendikası, NUM
Allan Sapper, ACTT Sinema ve TV Teknisyenleri Birliği
Bund Demokrat, Kadın Örgütü, Avusturya
Uluslararası Demokrat Avukatlar Birliği, Belçika
D. Anderson MV
El Salvador Dayanışma Kampanyası
Edinburgh, Genç Komünistler Birliği
Avusturyalı Sendikacılar, GLB, Avusturya
Kazım Khan, İslington Belediye Meclisi
Türkiye'de İnsan Hakları Komitesi, Hollanda
Türkiye'de Sendikalarla Dayanışma Komitesi, Tromsö, Norveç
Mannheim İşçi Birliği, MİB, F. Almanya
Türkiye'de Demokratik Hakları Savunma İnsiyatifi, Köln, F. Almanya
Göçmenler Eylem Gurubu, MİG
Göçmeler Hizmet Birimi, MSU
Demokratik Sosyalistler, Offenbach, F. Almanya
Ulusal Öğretmenler Sendikası, NUT
Ulusal İşçi Partili Öğrenciler Örgütü
Bob Clay, MV
Mobilya Ağaç İşleri Sendikası, FTAT
Avrupa Sendikalar Konfederasyonu Genel Sekreter Temsilcisi
Eric Deatins, MV
Robert Hughes, Büyük Londra Belediyesi Meclisi
Ahmet Kaçmaz, TSİP
Gültekin Gazioğlu, TÖB-DER
David Blackman, Avrupa Parlamentosu Sosyalist Gurup Genel Sekreter Temsilcisi
Filipinler Göçmen İşçiler Komisyonu
Joe Simpson, İslington Belediyesi Meclisi
Malcolm Bruce, MV
Ann Clwyd, Avrupa Parlamentosu üyesi
Doug Hoyle, MV
Guy Barnet, MV
James Lamond, MV
Dennis Canavan, MV
W. M. McKelvey, MV
Lasso Budtz, MV, Sosyal Demokrat Parti Dış İlişkiler Komitesi Başkanı, Danimarka
Robert Parry, MV
Oonagh McDonald, MV
Peter Hardy, MV
Ulusal Kamu Çalışanları Sendikası
K. D. Collins, Avrupa Parlamentosu Üyesi
D. Davies, MV
Simon Hughes
Russell Johnston
Ron Brown, MV
Andy Kirkwood, MV
Michael Meacher, MV
Bob Clay, MV
C. D. Grieve, Tütün İşçileri Sendikası
W. Sirs, Demir ve Çelik Sendikaları Konfederasyonu
Jo Richardson, MV
Liberation

Jeremy Corbyn

... Bizim ilçe Belediyemiz (Haringey), Islington ve Hackney Belediyeleriyle birlikte Fatsa halkını ve Belediyesini destekleyen kararlar aldık. Bunu yapmamızın nedeni... tepki değil, aynı burada olanların Türkiye'de cuntanın gelişinden beri süregiden baskıya bir örnek oluşudur.

Türkiye'ye gittiğimde, kafamda çok somut bir biçimde belirdi ki, bu adamlar Batı Avrupa'dan gelen kişilerin, Amasya'daki duruşmaya tanık olmalarını istemiyorlardı...

... Duruşmayı biz oradayken yapmadılar.... Savcı, bu adamlar suçlu çünkü bu adamlar Türk düşmanı dedi. Gerek savcının, gerekse bütun askeri yetkililerin yaklaşımı tamamen milliyetçi bir yaklaşımdı.

(...)

Önümüzdeki hafta olacak bu saçma sapan seçimleri mahkum etmeliyiz. ...

Hüseyin Yıldırım

... Demokratik düzende seçimler iktidar partilerini belirlemek için yapılır. 6 Kasım seçiminde üç parti neyin mücadelesini yapacaklar. Faşist cunta hala iktidardadır. Seçime rağmen yine iktidarını sürdürecektir.

(...)

Cuntanın amaç ve uygulamalarını net olarak değerlendirmek için Kürdistan'daki uygulamaları bir bütün olarak ortaya koymak gerekir.

(...)

Bugün Kürdistan şehir ve köylerinde zulüm ve işkenceye uğramamış, talan edilmemiş kişi ve aile yoktur.

(...)

Son aldığımız haberlere göre Diyarbakır'da cunta tarafından kabul edilen şartlar tek tek geri alınması, tekrar eski uygulamaya geçilmesi üzerine, tutuklular kabul edilen şartlar uygulanmadığı takdirde bu kez şartsız ölüm orucuna gireceklerini bildirmiş ve bu konuda cuntaya 15 günlük süre tanımışlardır...

Doğan Özgüden

...1973'ü hatırlayalım. Türkiye iki yıllık askeri baskıdan sonra bugünlere benzer bir duruma gelmişti. Binlerce Türk ve Kürt demokrat tutuklanmıştı, işkenceye uğramıştı... Acaba bu insanlık düşmanı, aşağılık suçların sorumluları hiçbir cezaya çarptırıldılar mı? Hayır! Bir yıl sonra, Ecevit'in, sözüm ona demokratik yönetimi sırasında, Türk Silahlı Kuvvetleri'nin işkencecileri, işgal kuvvetlerinin kahraman kumandanları adı altında Kıbrıs'a gönderildiler ve orada da aynı suçlar Kıbrıs halkına karşı yinelendi.

Şimdi de aynı senaryoyu oynuyorlar. ... 6 Kasım seçimleri sahte seçimlerdir. Askeri cuntanın üç siyasal partisine karşı Türkiye halkının elinde seçimleri boykot etmek ya da boş oy vermekten başka bir seçenek yoktur. Bu tehlikeyi sezen cunta daha şimdiden korkutma kampanyasına başladı. 16 Ekim'de İçişleri Bakanlığı halkı seçimlerden uzak durmaya çağıran her tür propaganda ve eylemin suç sayılacağını ve bu suçu işleyenlerin cezalandırılacağını açıkladı. Beş gün sonra, İzmir'de, 17 kişi bu suçtan tutuklandı. ...

Fay Kelly

... Faşist rejim, Türkiye'deki devrimci durumu yalnızca geçici olarak bastırabildi. Ama ülkenin, önüne geçilemez ekonomik bunalımından kaynaklanan hoşnutsuzluk artıyor.

(...)

Dayanışma hareketinde bölünmenin ne büyük tehlikeyi içerdiğini görüyor ve bugün bu uluslararası konferansa destek veriyoruz.

George Johannes

Çok yakında Türkiye'de seçimler olacak ve benim ülkemde de, yalnızca beyazların katılacağı bir halk oylaması yapılacak. Her iki olay da, hem Türkiye'de, hem de Güney Afrika'da köklü değişiklikler olduğu izlenimini vermeyi amaçlamaktadır. ...

Bir eylem bir uyarı

Türkiye Demokratik Hakları Savunma Komitesi (TDHSK) 29-30 Ekim tarihleri arasında Londra'da uluslararası bir konferans düzenledi. Oniki ülkeden çok sayıda delege, gözlemci ve gazetecinin, Türkiye demokrasi güçleri arasından temsilcilerin katıldığı, önemli konuşmaların yer aldığı ve çok başarılı geçen konferans Avrupa'da Türkiye ile dayanışma hareketi adına ileri bir adım oldu.

Biz, bu başarılı konferans içinde ortaya çıkan ufak bir olumsuzluğa değinmek istiyoruz.

Önce konferansın nasıl düzenlendiğine bakalım. Türkiye'de yapılacak düzmece seçimler öncesinde TDHSK bir uluslararası konferansla durumu Avrupa kamuoyuna bir kez daha duyurma kararı almış ve Avrupa ilerici kamuoyunun tanınmış temsilcilerine ve Türkiyeli hareketlere başvurarak konuşmacı olarak katılmalarını istemiş. *(İşçinin Sesi*'nden de bir konuşma istediler.) Salon tutmuş, gerekli alt yapıyı kurmuş.

Bu arada TDHSK, Almanya'da, Dev-Yol'un içinde etkinlik gösterdiği Alternativ Hilfe'ye başvurarak eyleme eşit haklı örgütleyici olarak katılmasını önermiş. Dev-Yol ve Alternativ Hilfe, öneriyi son derece olumlu bularak kabul etmişler. Bu aşamada ayrıntılar, bu başvuruya dek yapılan çalışmalar ve düşünülenler konuşulmamış.

Daha sonra, sıra somut çalışma aşamasına gelince, Dev-Yol, TDHSK'nin öteki Türkiyeli hareketlerden konuşmacı çağırmış olmasına itiraz etmiş, bunun toplantıyı *"siyasal"* bir toplantı yapacağını, yeni bir odaklaşma olduğu izlenimini vereceğini söylemiştir. TDHSK ise, çağrıların yollanmış olduğunu, bunun söz verme anlamı taşıdığını, verilmiş bir sözden dönmenin doğru olmadığını, ama gelen konuşmacılarla konuşularak, onların rızası alınarak konferansın bir siyasal örgütler toplantısı durumuna sokulmamasının sağlanabileceğini, bunu üstleneceklerini söylemişlerdir. Dev-Yol bunun üzerine, isteğinde direnmiş ve öne sürdüğü koşul yerine getirilmediği için konferansa eşit haklı örgütleyici olarak katılmayacağını belirtmiştir.

Dev-Yol'un buraya dek tutumu bize doğru gelmiyor ama anlaşılır, kabul edilir bir tutumdur.

Doğru gelmiyor çünkü hele TDHSK'nin konferansın bir siyasal örgütler toplantısı havasına girmeyeceği garantisini vermesinden sonra bile "siyasal örgüt temsilcileri konuşmamalı" görüşünde diretmesi şu anlama gelir: Avrupa'da gelişen Türkiye ile dayanışma hareketini Türkiyeli siyasal örgütlerin yöneticilerine yasaklamak!

Kabul edilebilir bir tutumdur çünkü çağrılan konuşmacılar, Dev-Yol'la ilişkiye geçilmeden önce çağrılmıştır. Ve Dev-Yol bunu bir emrivaki olarak değerlendirebilir ya da tüm hazırlıklarında karar yetkisiyle yer almadığı bir eyleme bir noktasında örgütleyici olarak katılmak istemeyebilir.

Ancak, Dev-Yol'un bundan sonraki tutumu ne doğrudur, ne anlaşılır, ne kabul edilebilir. Dev-Yol konferansa birkaç gün kala, konferansa çağrılan *tüm kişi ve kuruluşlara* bir mektup yazarak, bu konferansa *"içerik ve biçim"* açısından karşı olduğunu katılmayacağını, destekleyemeyeceğini belirtmiştir. Daha sonra Dev-Yol olarak TDHSK'ne yazdığı mektupta bu yazılan mektubu ve kendisi dışında katılmayacakların adlarını bildirmiştir. Açıkçası, konferansa katılımı engellemek istemiştir.

Bir kez, *"içerik ve biçim"* açısından böyle bir tutum almayı gerektiren durum yoktur. İletişimde aksaklıklar olmuştur, bazı konuşmacılar, Dev-Yol'la görüşmeden önce çağrılmıştır. Ancak, konferansı düzenleyen TDHSK de, konferansa çağrılı olarak katılan *İşçinin Sesi* de toplantıyı bir siyasal toplantıya çevirmeye en başta kendilerinin karşı olduklarını Dev-Yol'a birkaç kez açıkça belirtmişlerdir. Konferansa katılan tüm konuklar, iki günlük toplantının tam anlamıyla söylenen çerçeve içinde geçtiğini görmüşlerdir. Dev-Yol'dan ve birlikte savaştığımız her hareketten kesin tutum belirtilen durumlarda en azından asgari bir güven beklemek hakkımızdır.

İkincisi, kendisi desteğini çekmekle kalmamış, öteki çağrılı kişilerin de katılmaması yönünde çalışmıştır. Türkiye'deki faşist rejime karşı bu çok yerinde ve olumlu eylemi, bir cephe ortağının böyle baltalamaya çalışması hiçbir anlayışa sığmaz.

Olay küçüktür, konferans üstün başarıyla bitmiştir. Ancak Dev-Yol'un tutumu, Türkiye devrimci güçleri arasında karşılıklı dayanışma ve *karşılıklı güven* sağlamanın günün ana sorunu olduğu bir ortamda yanlış olmuştur. Güven sarsıcı olmuştur.

Devrimci güçler arasında her düzeyde dayanışma ancak karşılıklı güvenin oluştuğu bir ortamda gerçekleşebilir. Karşılıklı güven de ancak, ortamda nesnel bir değişme olmadığı sürece verilen sözlere sadık kalınacağının bilinmesiyle sağlanabilir. Tersi tutumlar, eylem birliklerini her an "kazıklanmayı" beklediğin bir domuz tuzağına çevirir ki bunun sonu bir yere varmaz. Dev-Yol'lu arkadaşlarımızın durumu değerlendirmelerini dileriz.

İşçinin Sesi, tutumunu günlük değişmelere göre belirlememektedir.

Bundan sonraki eylemlerde birlikte daha iyi, daha aktif, daha etkin bir çalışma ortaya koyacağımıza inanıyoruz.

İşçinin Sesi

İTKB Kongresi'nden bir görüntü

İngiltere Türkiyeli Kadınlar Birliği başarılı bir k ngr yaptı

İngiltere Türkiyeli Kadınlar Birliği İTKB'nin 3. Kongresi, 30 Ekim günü Mayville Toplum Merkezi salonunda yapıldı. Kongre, gerek katılım, gerek sağladığı geniş dayanışma ve gerekse tartışılan, alınan kararlar açısından çok başarılı oldu.

Kongre'ye çok sayıda Türkiyeli kadın katıldı. Ayrıca, Türkiye sol hareketinden, TDHSK'nin düzenlediği Uluslararası Konferansa çağırılı olarak Londra'ya gelmiş konuklar da İTKB kongresine katıldılar.

Konuklardan, Sosyalist Vatan Partisi'nden Şirin Cemgil ülkemizdeki kadın sorunu üzerine bir konuşma yaparak İTKB'yle dayanışmasını dile getirdi. Şirin Cemgil'in konuşması alkışlarla karşılandı.

Kongre'ye Türkiyelilerin yanı sıra Londra'daki çeşitli kadın örgütlerinden, ilerici belediyelerden örgütlerden yabancı temsilciler de katıldılar.

Kongre açılış ve divan seçimiyle başladı, daha sonra çalışma raporu ve mali raporun okunmasına geçildi. Eski yönetim kurulunun oybirliği ile aklanmasından sonra sıra konukların ve delegelerin konuşmalarına geldi.

İTKB 3. Kongresi'nde söz alan çok sayıda konuk arasında İslington bölgesi milletvekillerinden Jeremy Corbyn ve İslington Belediye Başkanı Pat Haynes de vardı. Gerek Corbyn, gerekse Belediye Başkanı Haynes, bölgelerinde yoğun olarak yaşayan Türkiyeli kadınların sorunlarının çözümü yolunda İTKB'ye ellerinden gelen desteği vermeye hazır olduklarını bildirdiler.

Kongre'ye gönderilen mesajların çokluğu, çalışmalarına bu yıl içinde yeniden hız veren İTKB'nin, kısa sürede nasıl bir yol almış olduğunu gözler önüne serdi.

Kongre'de, delegeler yaptıkları konuşmalarda, İngiltere'deki Türkiyeli emekçi kadınların somut sorunları, bu sorunların nasıl çözüleceği üzerinde durdular. Kadın hareketinin devrim savaşımına bağlanmasında işçi, emekçi kadınların en küçük, en sıradan sorunlarına bile küçümsemeden eğilmenin, sabırla çözmeye çalışmanın önemini vurguladılar.

Türkiye'de idama mahkum edilen bir devrimcinin akrabası olan bir delegenin, "Türkiye'de işçinin, emekçinin yaşamasının bile durmamaya, susmamaya, savaşmaya bağlı olduğunu" söylemesi coşkun alkışlarla karşılandı.

Kongre'nin bir başka güzel yönü de Sosyalist Çocuklar Kulübü üyelerinin toplu olarak kongreye başarı mesajı iletmeleri oldu. Elele tutuşarak salona giren çocuklar, Türkçe ve İngilizce olarak annelerinin, ablalarının örgütüne başarı dileklerini ilettiler.

Kongre'de, İngiltere'deki Türkiyeli işçi ve emekçi kadınların sorunlarının çözümü yolunda bir çok olumlu karar alındı.

Toplantı bir Alman kadın yoldaşın Türkçe, Kürtçe ve İngilizce olarak söylediği, kadın sorununu dile getiren şarkılarla son buldu.

Sosyalist Çocuklar Kulübü üyeleri kongreye başarı dileklerini iletiyor

Bütün ülkelerin proleterleri birleşin!

Faşizmi sergilemede birlik içinde!

Karkêren hemû welatan yekbın!

İŞÇİNİN SESİ

Yıl: 10, Sayı: 245
7 Kasım 1983

ÇEK-AL

1983 atılımı

Emine Engin

TKP'nin "resmi" kanadı, uzunca bir süre, oportünistliğin de ötesinde bir sakarlık, beceriksizlik içindeydi. Parti içi durumun ve büyük olasılıkla parti dışından gelen uyarıların etkisiyle, bir süredir kendilerine bir çeki düzen vermeye çalışıyorlar.

"Yeni bir atılım" edebiyatıyla başladılar. Nisan plenumunda Barış ve Ulusal Demokrasi Programı'nı çıkardılar. İdeolojik düzeyi yükseltme gerekliliğini vurguladılar. Mustafa Suphi'nin 100. ölüm yıldönümü dolayısıyla bir tezler hazırladılar, tartışıyorlar. Bir de üç aylık dergi çıkarıyorlar: *Yol ve Amaç.*

"Resmi" kanatta bir hareketlenme var. Ancak, katranı kaynatınca şeker olmayacağı gibi, menşevikler de hareketlenince bolşevik olmuyorlar. Tam tersine, daha derin oportünist teoriler, daha bilinçli çarpıtmalar, daha çekilmez bir ukala öğrenci üslubu ortaya çıkıyor. Daha sistematik, tutarlı bir oportünizm oluşuyor. Bu anlamda, menşevikler gerçekten "yeni bir atılım" içindedirler.

Menşeviklerin görüşlerine tek tek bakıldığında, yepyeni birşey yok. Ama nicel birikim bir nitelik sıçraması getirdi. Artık sistematik olarak yeni bir konumdan oportünizmi savunuyorlar.

Örneğin, menşevikler eskiden beri oportünist aşamalı bilinç teorisinden esinlenerek çalışırlardı ama şimdi bunu teorik düzeyde savunuyorlar ve çok daha bilinçli olarak uyguluyorlar. Bu yolda, Lenin'den "kanıt" bulmaya ve Leninizmin bayrağını dalgalandıran *İşçinin Sesi*'ne "yanıt" bulmaya çalışırken ise, Lenin'i ve *İşçinin Sesi*'ni bilinçli olarak çarpıtıyorlar.

Menşeviklerin dediklerini, bu yeni sistematikliği içinde yeniden sergilemek gerekiyor. Bunun için *Yol ve Amaç*'ın ilk sayısından ana olarak Işık Yenice'nin, ek olarak da Haydar Kutlu'nun yazısına göz atacağız. Ancak önce bir noktaya değinelim.

Menşeviklerin yeni "atılımı"yla, Sovyet yoldaşların, Dünya Komünist Hareketi'nin uyuşukluktan kurtulup birşeyler yapmasını istemeleri arasında yakın bir bağ vardır. Haklı olarak SBKP, komünist partileri ataletten kurtulup birşeyler yapsınlar istiyor. Ama, doğru birşeyler yapmalıdırlar.

SBKP, ideolojik çalışmaya önem vermek gerektiğini vurguladı. Demek ki, bir süredir önem verilmiyordu. Bu durumda, ideolojik çalışmaya önem verilmediği koşullarda üretilmiş teorileri, ideolojik çalışmaya önem vermek adına, şimdi sorgusuz sualsiz öne sürmemek gerekiyor. Pratik olarak bu, ideolojik çalışmaya önem verme sonucunu doğurmaz, yanlış olur, oluyor.

Örneğin, Ulyanovski'nin ulusal demokrasi tezi şimdi yalnızca Türkiye'de değil, faşizm altındaki çeşitli orta kuşak kapitalist ülkeler komünist partilerinin ağzından da dökülmeye başladı. Ayrıca TKP "resmi"lerinin ağzından "çok yapılı"lık gibi, Ulyanovski'nin başka tezleri de dökülüyor. Bunlar, ideolojik çalışmaya Marksist-Leninist açıdan yeterli önem verilmediği koşullarda doğmuş tezlerdir. İdeolojik çalışmaya gerçekten önem verilecekse, önce bu tezlerin sorguya çekilmesi gerekir.

Bu yapılmazsa, Dünya Komünist Hareketi'nin bugünkü uyuşukca sağa kaymışlığı, yerini, daha aktif, ağzı daha çok "teorik" laf yapan bir oportünist çizgiye bırakır. Aktif bir biçimde, Dünya Komünist Hareketi'nin, dünya komünist hareketi olma özelliği giderek biraz daha zedelenir.

Şimdi biz konumuza dönelim ve bu değindiğimiz eğilimin TKP "resmi"lerinde nasıl yansıdığına bakalım.

Aktif müdahale - aşamalı bilinç

Menşevikler faşizm işini oluruna bırakmak, beklemek istemiyorlarmış. "Somut duruma aktif müdahale etmek" istiyorlarmış. Zaten son zamanlarda "kendiliğindenlik" sözcüğüne de kafayı taktılar. Öyle yerlerde, öyle anlamlarda kullanıyorlar ki, olayların kendiliğinden gelişmesine onların "aktif müdahalesi"nin çağrıştırdıkları ürkütücü oluyor.

İşi oluruna bırakmamak, aktif müdahale etmek için menşevikler Barış ve Ulusal Demokrasi Programı'nı (BUDP) devrim programı olarak sunmuyorlar. Gerek Haydar Kutlu, gerekse Işık Yenice, BUDP'nin burjuva demokrasisi olduğunu belirtiyorlar. Işık Yenice, bir strateji-taktik, bir de yakın-uzak stratejik hedef ayrımı yapmış, BUDP'nin yakın stratejik hedefi bile dışladığını, ondan ayrı bir taktik program olduğunu söylüyor. (s.36)

Yani menşeviklerin iki türlü ihaneti söz konusudur. Biri, bugünkü Türkiye koşullarında burjuva demokrasisini savunmalarıdır. İkincisi de bunu burjuvaca savunmaları, taktiklerle stratejiyi koparıp, ikiyüzlü bir "taktik" manevra yapmalarıdır. Zaten bu programın içeriğinde de yansıyor ve gerek programın kendisi, gerekse programı savunuşları aşamalı bilinç teorisinin güzel bir örneğini oluşturuyor.

Şimdi bu ikiyüzlülüğü menşeviklerin kendi yazdıklarında görelim. Haydar Kutlu yazısında şöyle demiş:

"Demokratik dönüşümler için savaş, bizim koşullarımız için konuşalım, eğer bir halk ayaklanması perspektifine bağlanmıyorsa devrimci karakterini yitirir. Kendiliğinden anlaşılır ki bu bir perspektiftir ve bugünden dolaysız eylem çağrısı anlamına gelmemektedir.

"İşçi sınıfı biçimi ne olursa olsun burjuva demokrasisi içinden geçerek, sosyalizme varacaktır. Biz tek ve zorunlu olan bu yoldan geçerken, çocukluk hastalığını atamayanlar gibi, 'namusumuzun' lekeleneceği korkusuna kapılmayız. 'Burjuva toplumunda eylem gösteren proletarya partisi şu veya bu durumda burjuva demokrasisinin yanında yer almadan politikaya katılamaz'. (V.I.Lenin, Tüm. Y. c.11,s.33)

"Fakat biz, bir an bile, adım adım reformlarla burjuva 'yolundan' sosyalist 'amaçlara' varılamayacağını unutursak sağcı revizyonizmin göbeğine saplanırız. Burjuva demokrasisi için savaş bile olsa bizim yolumuz proleter ve devrimci bir damga taşır.

"TKP bir avuç işbirlikçinin ulusal hiyanet politikasına karşı tüm halkın ulusal çıkarlarının savunulması, barış ve ulusal bağımsızlığın korunması temelinde demokratik bir alternatif ortaya koydu. Emperyalizme, askersel-faşist diktatörlüğe karşı barış ve Ulusal Demokrasi programı bir avuç işbirlikçi dışında kalan anti-emperyalist, anti-faşist, anti-cunta tüm güçlerin ortak istemlerini yansıtıyor. Ulusal demokrasi tüm bu güçler 'için' demokrasi anlamına geliyor. Bu amaca ulusal ve demokratik güçlerin ortak hükümeti ile varılabilir." (s.10)

Bunları "resmi" genel sekreter yazıyor!

Bir avuç işbirlikçi dışında kalan herkesin "ortak" çıkarlarını yansıtan, onların hepsi "için" demokrasi olan ve zaten adına da "ulusal" demokrasi denen bir burjuva demokrasisi savunuluyor. Bir burjuva reformisti de burjuva demokrasisini ancak böyle tanımlayabilirdi.

İşin en ilginç yanı, Haydar Kutlu da bunun farkındadır. "Adım adım reformlarla burjuva yolu"nu savunduklarını açıkça söylüyor. Sorun şurada: Zavallı Haydar Kutlu TKP'ye "resmi" genel sekreter olmuş ama daha demokratik savaşımla devrim için savaşımın nasıl bağlandığını "bilemiyor". Ona göre bu bağ, yığınların bilincinde değil, menşeviklerin kafasında kurulur.

Menşevikler bilirler ki, bu "adım adım reformlarla burjuva yolu"ndan sosyalist amaçlara ulaşılmaz. Sosyalist amaçlar bir yana, demokratik dönüşümler bile halk ayaklanması perspektifiyle bağlıdır. Bunları "asla" unutmazlar ama yığınlara unuttururlar. Yığınlara burjuva reformist propaganda yaparlar. Böylece yığınları "kazanıp", sosyalist amaçlara, demokratik dönüşümler için ayaklanmaya vb. yöneltiverirler.

Bu Bernstein'ın aşamalı bilinç teorisidir. Toplumda geniş kabul görecek bilinç yayarak, hedefleri sulandırarak çok sayıda adam toplama ve topladıktan sonra istediğini yapma hesabına dayalıdır. Verilecek bilinç toplumdaki yaygınlığıyla ölçüldüğü için burjuva bilinçtir. Böyle olduğu için de bu hesap hiçbir zaman tutmamıştır. Burjuva reformist bilinç verildiği için çoğu zaman kalabalığı doğrudan burjuvazi toplar. Kimi zaman sen toplarsın ama o zaman da bu kalabalıkla hem istediğini yapamazsın, hem de istediğini istemez olur, sen de burjuvalaşırsın.

Menşeviklerde bu aşamalı bilinç teorisinin etkisi hep oldu. Ancak bugün bunu açıkça savunuyorlar ve savunarak büyüdüklerini sanıyorlar. Siyaseti sahtekarlık, düpedüz yalana, komploya dayamak olan bu aşamalı bilinç teorisiyle namuslarının lekelenmediğini de söylüyorlar. Demek ki lekelenecek siyasal namus kalmamış!

Bunak kafaları ve kalmamış siyasal namuslarıyla hem yığınlara, hem Lenin'e karşı cinayet işliyorlar. Haydar Kutlu'nun Rusça ciltlerden olduğunu bile gizleyerek aktardığı alıntı *İki Taktik*'tendir ve Rus Menşeviklerine yöneliktir:

"Burjuva toplumunda eylem gösteren bir Sosyal Demokrat (Komünist—*İ.S.*) Parti, belirli durumlarda burjuva demokrasisiyle *yanyana* yürümeden siyasette yer alamaz. Bu açıdan aramızdaki fark şudur ki, biz devrimci ve cumhuriyetçi burjuvazi ile içiçe geçmeden ama yanyana yürürken siz, yine içiçe geçmeden ama liberal ve monarşist burjuvaziyle yanyana yürüyorsunuz." (Lenin, *Toplu Yapıtlar*, İngilizce basım, c.9, s.46)

Bu sözler, özünde bizimle bizim menşevikler arasındaki farkı da çok güzel anlatıyor. Kuşkusuz, burjuva demokrasisini henüz tarihsel olarak yaşamamış olan o günkü Rusya'yla bugünkü Türkiye arasında hedeflerde fark vardır. Bu nedenle Lenin'in sözünü ettiği "belirli durumlar" ve yanyana yürünecek kesimler değişir. Ama mantık özde aynıdır.

Bugünün Türkiyesi'nde "devrimci ve cumhuriyetçi burjuvazi", küçük burjuva devrimci demokratlarıdır ve biz de bunlarla içiçe geçmeden ama "belirli durumlarda" yanyana yürüyoruz. Menşevikler ise her durumda, CHP'sinden AP'sine dek demokrat olmayan, her türlü tondan burjuvalarla yanyana yürüyorlar. BUDP bunun programlaşmış belgesidir.

Haydar Kutlu utanmadan bu Lenin alıntısını veriyor. Biz yalnızca bir sonraki cümleyi aktardık ve yetti. Ama Lenin, söz konusu kitabın bütününde, demokratik dönüşümlerin halk ayaklanması perspektifiyle bağlanmasını ve hem de gizlice kafalarda değil yığınların bilincinde bağlanmasını vurguluyor. Bizim menşeviklerimiz ise artık düpedüz yığınlara yalan söyleme yolunu seçmişlerdir.

Işık Yenice, yazısında şöyle diyor:

"TKP... barış ve ulusal demokrasi için savaşımı, devrim için savaşıma yığınların savaşım içinde yükselecek olan bilinci ve enerjisiyle bağlayan en sağlam ve kestirme köprüyü kuruyor." (s.36)

Yani BUDP yem! Bu programla yığınları savaşıma çekecekler, savaşım onların bilincini yükseltecek ve BUDP için verilen savaşım da böylece devrim savaşımına bağlanacak. Demek istedikleri şu: BUDP için savaşa çıkan yığınlar, burada menşeviklerle karşılaşacaklar. "Devrimci bilinci" kafalarında gizli tutan menşeviklerle karşılaşmaları, onların bilinçlenmeleri, savaşımın devrim savaşımına bağlanması olacak! O andan itibaren menşevikler hemen durum vaziyetleri halk ayaklanması perspektifine bağlayıverecekler!

Yine aynı ikiyüzlü mantığı anlatması açısından Işık Yenice'nin şu sözleri de ilginçtir:

" 'TKP Eylem Programı'nda tanımladığı gibi bir burjuva demokrasisinin Türkiye'de gerçekleşebileceğine inanıyor mu? Yoksa buna inanan etkin burjuva demokrat güçlerin varlığını gözönüne alarak onlarla uzlaşmak, iş, güç, eylem birliği kurabilmek için mi öyle görünüyor?' Eylem Programı'mızı irdelerken akla gelebilecek birbirine bağlı bu iki soruyu, birinci soruyu açarak yanıtlamaya başlayalım. Eğer TKP'nin böylesi bir burjuva demokrasisinin kalıcı, yerleşik, uzun ömürlü olacağına inanıp inanmadığı soruluyorsa, yanıt 'hayır' olacaktır. Yok eğer, TKP'nin bugünden, yakın stratejik devrim hedefimize kadar uzanan devrim sürecinde, güçler oranında Ulusal Demokrasi programını yaşama geçirmek için elverişli bir geçiş noktasından, kilometre taşından geçilebileceğine inanıp inanmadığı soruluyorsa, yanıt 'evet' olacaktır." (s.44)

Burada verilen yanıtın içeriğine değinmeye gerek kalmayabilir. Sorduğu soru yetiyor. İnanmıyor da inanıyor mu görünüyor? Artık taktik anlayışı tamamen yalana, komploya dayanmıştır. Soruya verilen yanıt da bunu gösteriyor. "Kilometre taşı" gibi sözcüklerin ardında, özde söylenen, inanmıyor ama inanıyor görünüyor oluyor. Hatta aktardığımız alıntıdan sonraki dediği şu anlama da geliyor: Stratejik programımız inanmıyor, taktik programımız inanıyor görünüyor! Bu menşevikler Leninizme de inanmıyorlar ama inanıyor görünüyorlar.

Işık Yenice Lenin'den şöyle bir aktarma yapmış:

"O, 'işçiler içinde yakıcı ivedi ekonomik istemler çevresinde ajitasyon yaparken sosyal demokratlar (komünistler diye okuyun) bunu ivedi politik gereksinimlere bağlarlar' diyor." (s.43, Lenin, c.2, s.332)

Bundan sonra, Lenin'in dediği "ivedi politik gereksinimler"i Yenice kendi reformist aşamalı bilinç anlayışıyla, BUDP'yle doldurmuş. Bugün menşevikler işçilere gidip, onların yakıcı ekonomik istemlerini BUDP'yle bağlayacaklarmış.

Aktarma yapılan yazıda Lenin tam da aşamalı bilinç verilmemesi gerektiğini vurguluyor. Verilen alıntının bir üstündeki cümle şöyle:

"Bilimsel sosyalizmi yayarken, aynı zamanda Rus Sosyal Demokratları (Komünistleri — *İ.S.*) önlerine, işçi sınıfı yığınları arasında *demokratik fikirleri* propaganda etme görevini de koyarlar. Tüm göstergeleriyle mutlakiyet, onun sınıf içeriği, onu devirme gerekliliği, siyasal özgürlük kazanmadan ve Rusya'nın siyasal ve toplumsal sistemini demokratikleştirmeden işçilerin davası için başarılı bir savaşım yürütmenin olanaksız olduğu anlayışının yayılmasına çabalarlar." (Lenin, c.2, s.332)

Lenin sosyalist bilinç vermenin yanısıra demokratik fikirler yaymaktan sözediyor. Demokratik fikirler, yani "ivedi politik gereksinimler", Çarlığın yıkılmasıdır. Yenice'nin deyimiyle "yakın stratejik devrim hedefi"nin ta kendisidir. Ayrıca Lenin, Çarlığın yerine gelecek demokratik yapıyı da işçilere bilinç olarak vermiyor. Bunun işçilerin davası için daha başarılı savaşım yürütme olanağını yaratacağını söylüyor. Demokratik savaşımı işçilerin davasının çıkarlarına bağımlı kılıyor.

Menşevikler ise, içinde sosyalist bilincin kirletildiği burjuva reformist bir programı işçilerin davasıyla eşitliyorlar! "Somut koşullara aktif müdahale" adına, işçi sınıfının yığınların bilincinin gelişme sürecine müdahale ediyorlar! Şu sözler bunun çok çarpıcı bir örneğidir:

"Bugün Türkiye'de yığınların bilinci, haleti ruhiyesi, durumu 'devrim, halk demokrasisi için' belgisini, bunu temel alan bir eylem programını destekleme ye hazır mıdır? Bu soruları 'Evet' diye yanıtlayan pek yok... Ama cuntanın, 12 Eylül rejiminin baskı ve zorbalığının 'devrimci bir durum' yaratacağı

olasılığına bel bağlayarak politika çizenler, dolaysız devrim hedefini gösterenler var.

"... Sol oportünizm 'devrimci durum var' derken de, 'faşizm geldi, devrimci durum uykuya yattı' derken de güncel politikasını, stratejik programına eşitler. Sağ oportünizm ve reformizm ise, devrimci bir stratejiye, ya da amaca sahip olmadığı, rotasız olduğu için rüzgara göre yelken açar. Sonuçta her ikisinin de ortak yanı kendiliğindenciliktir. İşi olacağına bırakmış olurlar.

" 'Tankla gelen devrimle gider' diyenler, gerçekte bu politikalarını 'gerici faşist diktatörlüğün devrimci duruma yol açacağı' beklentisi dışında nesnel ve öznel koşulların hangi somut çözümlemesine dayandırıyorlar? Devrimin nesnel koşullarının olgunlaşmasını hızlandırmak, öznel etmeni hazırlamak için nasıl bir politika öneriyorlar, ne yapıyorlar? Cuntanın 'demokrasi' manevraları ortadayken, devrimci duruma yol açmayı başaran gerici ve faşist diktatörlüklerin pek çok canlı örneği varken, bu aslında işi oluruna bırakmak değil de nedir?"

Menşevikler, devrim hedefinin propagandasını yapmak için yığınların devrimci bilince ulaşmasını bekliyorlarmış! Sonra da kalkıp bizi kendiliğindencilikle, işi oluruna bırakmakla suçluyorlar!

Işık Yenice'nin sözlerine ilk verilecek yanıt, "git kardeşim Konferans Kararlarımızı ve gericilik dönemi üzerine çıkan yazıları oku" demektir. Ama herhalde okuduğu halde çarpıtıyor bu nedenle kısaca değinelim.

İşçinin Sesi nerede sorunu şöyle koydu: Baskı ve zorbalık devrimci duruma yol açabilir, bu nedenle devrim hedefini göstereyim! Devrim hedefinin gösterilmesini asıl zorunlu kılan, devrimle çözülebilir derin ekonomik toplumsal sorunların çözülmeksizin varlığını sürdürüyor olmasıdır. Bundan daha nesnel bir çözümleme olamaz.

Türkiye gericilik dönemindedir. Bu dönemde, devrimci duruma temel olan derin ekonomik toplumsal sorunlar varlığını sürdürür. Gericilik bir yandan bu sorunların siyasal yaşamda açık yansımasını baskıyla önlerken, öte yandan böyle kazandığı zaman içinde o sorunları gericiliğin çıkarları doğrultusunda çözmeye çalışır.

Gericilik sorunları çözmediği sürece, ülkenin ekonomik toplumsal yapısında, sınıfların karşılıklı yeralımında bir değişiklik olmaz. Bu nedenle de partinin taktiklerinin genel çerçevesi değişmez. Bolşeviklerin de değişmemiştir. Bizim de değişmedi. Işık Yenice zaten Bolşevikleri de sol oportünist olmakla suçluyor. İleride bunu göreceğiz.

Gericilik döneminde devrim hedefinin propagandasını yapmamak gericilik olur. Varolan derin ekonomik toplumsal sorunları ya karşı devrim yığınlara karşı bir yoldan ve kendi çıkarları doğrultusunda, ya da devrim yığınların çıkarları doğrultusunda çözer. Ekonomik düzeyde seçenek, bu ikisi arasındadır ve gericilikten ileri tek seçenek devrimdir!

"Toplumsal ilerlemeci"ler gerilerde otlayadursunlar!

Gericilik döneminde devrim hedefinin propagandasını yapmak "oldukça" nesnel çözümlemelere dayanan bir zorunluluktur. İşin öznel yanına gelince. Bu dönemde, bir yandan devrimci bir psikolojiye temel olabilecek ekonomik toplumsal sorunlar dururken, öte yandan devrimin yenilgisine dayanan ve tepeden baskıyla dayatılan ama köklü bir ekonomik toplumsal dayanağı olmayan geri bir psikoloji vardır. Siyaset çizerken hangisi temel alınacak?

Tabii ki varolan ekonomik toplumsal yapı temel alınacak ve devrim propagandasıyla geri psikoloji de değiştirilmeye çalışılacak. Bu açıdan da devrim propagandası özellikle önem taşır. Ancak, bir kez, devrim belgileri propaganda belgileridir. Işık Yenice'nin çarpıtarak yansıttığı gibi eyleme çağrı belgileri değildir. Bunlar devrimci durumun bile yüksek aşamalarında atılır. İkincisi, devrim hedefinin propagandası yapılırken yığınların psikolojisi, durumu önemle dikkate alınır. Onların her türlü somut sorununa, gericilik dönemindeki en düşük düzeydeki yansımasıyla da olsa sahip çıkılır. Bunlardan devrim propagandasına doğru yükselinir.

Yani, gericilik döneminde, Işık Yenice'nin stratejik program dediği şey değişmez ama onun yaşama geçiriliş biçimi değişir. Bu Bolşeviklerde de bizde de böyle oldu.

Görüldüğü gibi devrimin nesnel koşullarının olgunlaşmasını hızlandırmak, öznel etmeni hazırlamak için, nesnel ve öznel koşulların oldukça somut çözümlemesine dayanan bir politikamız vardır. "Tanklarla gelen devrimle gider", bu doğrultuda güzel, gerçekçi ve ana bir belgimizdir. Ancak ne tek belgimiz, ne tek tutumumuzdur.

İşçinin Sesi, ülkedeki her olayda, işçilerin emekçilerin her sorununa ilişkin olarak, devrim hedefiyle uyumlu ve aynı zamanda somut tutumunu da aldı. Anayasa kavgası yürüttü, referandumda, geçen yasalara karşı, cezaevi direnişlerinde hep somut ve bağımsız tavır koydu. Işık Yenice'ler artık "somut" dediklerinde aşamalı bilinç vermeyi, çifte programla ikiyüzlülük yapmayı, rüzgara göre yelken açmayı anladıkları için bizim yaptıklarımızı değil çarpıtmadan aktarmak, çarpıtmadan anlayamıyorlar bile.

Şimdi kendileri rüzgara göre daha iyi yelken açabilmek için, sabit parti programının yanısıra değişken, ikinci bir eylem programı kategorisi türettiler. Yeni bir aşama kaydettiler. Artık, aşamalı bilinç teorisiyle "diyalektik birlik" içinde çifte programlılığın da savunusuna geçtiler. Şimdi bu açıdan Işık Yenice'nin yazısına bakalım.

Aşamalı bilinç - çifte program

Işık Yenice önce eylem programını tanımlayarak başlamış:

"Eylem Programı adı üstünde, eylem kılavuzudur. Günlük eylemimize, çalışmalarımıza yol gösterecektir. Yaşama geçirilmek içindir. Onun doğruluğu, bilimselliği ve gerçekçiliği asıl pratikte sınanacaktır. Yeni durumlara gelişmelere uyumlaştırılacaktır. Pratikte, eylem içinde eksikleri giderilecek, düzeltilecek, yetkinleştirilecektir. Dahası bu eylem programı yaşama geçirildikçe, geçirilebildiği ölçüde, yeni bir eylem programını gerekli kılan somut koşullar olgunlaşacaktır. Kendi kendini aşması, eylem programlarının doğası gereğidir. Devrim sürecinin dialektiğidir." (s.35)

Bugünkü menşeviklere göre parti programı eylem kılavuzu değildir. Onu yalnızca gece yatakta düşüneceksin. Günlük eylemlere yol gösterecek olan ve büyük harflerle yazılan Eylem Programı ise yaşama geçirilmek içindir. Parti programını yazıp arşive kaldıracaksın, sonra Eylem Programına göre çalışacaksın. Parti programı soyuttur, Eylem Programı somuttur, somut rüzgara göre yelken açar. Üstelik bütün bunlar da devrim sürecinin diyalektiğidir!

"Günlük eylem", "yeni durum", "somut koşul" diye bunca gevezelik yapılıyor. Oysa, BUDP Nisan'da çıktı, rejim Temmuz'da faşistleşti ama BUDP değişmedi. Somut koşulları, yeni durumları bu kadar yakından izliyorlarsa neden BUDP'nı değiştirmediler? Neden Eylem Programı kendi kendini aşmadı? Çünkü Yenice'nin söyledikleri devrim sürecinin değil, oportünizmin evrim sürecinin diyalektiğini yansıtıyor.

Yukarıda, bugünkü menşeviklere göre parti programı eylem kılavuzu değildir dedik. Şimdi dünkü menşevikler açısından duruma bakalım.

Dünkü menşevikler, bildiğimiz Üçüncü Program'ı hazırladıklarında, kapağında eylem programı yazıyordu. Program zaten eyleme yol göstermek içindir, ayrıca eylem programı yazmaya gerek yok diye değişmesini biz önerdik. Değişti ama "eylem programı" sözü içinde yer yer kaldı. Örneğin, "TKP'nin ikinci eylem programı..." der. (s.4) Yani, Üçüncü Program da eylem programı anlayışıyla yazılmıştı.

Program zaten eylem programı olarak anlaşılıyorsa, adına eylem programı denmez. Eylem programı deyimi kullanılıyorsa, eyleme yansımayan, eylemden kopuk düşünceye kılavuzluk eden bir başka programın daha varlığı söz konusudur. Açıktır ki, dünkü menşeviklerin de kafasında program-eylem programı diye bir ayrım varmış ve Üçüncü Program onların eylem programı kategorisine giriyormuş.

Dünkü menşevikler, oportünist taktik izleyen komünistler olarak işe başladılar. Komünist bir program onla-

rın kafalarında gizliydi. Parti programı diye yazdıkları ve ilk başta eylem programı olarak adlandırdıkları program ise, taktiklerde oportünizmin güzel örneklerini içeren eklektik bir programdı.

Yani dünkü menşevikler de özde çifte programlıydı. Ancak bu programlardan biri yazılı değildi, kafalarda gizliydi. Partinin yazılı programının kendisi ise eylem programı olduğu için, dünkü menşevikler açısından eylemi Hanya'ya parti programını Konya'ya koymanın gereği yoktu.

Dünkü menşeviklerin kafasındaki komünist programla, eylem programı olan parti programı arasındaki ayrım, ayrıca parti programının kendisinin eklektik yapısı partinin iki yönde gelişmesine neden oldu. *İşçinin Sesi,* eklektik programın ve Bilen yoldaşın oportünist özelliklerini yadsıyıp komünizm doğrultusunda gelişirken, "resmi" kanadın gelişimi komünizmin yadsınması sürecini oluşturdu.

Bugünkü menşevikler bu sürecin ürünü oldular. Dünkü menşeviklerin kafalarındaki program komünist, yazdıkları eylem programı eklektikti. Dünkü eklektik eylem programı bugünkü menşeviklerin kafa yapıları, kafalarındaki program oldu. Dolayısıyla, yeni, baştan aşağıya oportünist ve bununla bağlı olarak daha değişken bir eylem programı boşluğu doğdu. Bugün bunu gideriyorlar.

"Resmi"ler bugün Eylem Programı üçüncü programın yerine geçmedi diyorlar. Görünüşte ikisi de duruyor ama özü, işlevi açısından bugünkü Eylem Programı dünkü Üçüncü Program, bugünkü Üçüncü Program dünkü menşeviklerin kafasında gizli olan program yerindedir. Bugünkü menşeviklerin dünkülerden farkı, ikisinin de yazılı olması ve düzeyleri açısından ikisinin de gerilemiş olmasıdır.

Işık Yenice'nin yazısında bunun hoş bir örneği de var. Işık Yenice, başlıca ölçüt olan *yığınlarca benimsenmeye uymadığı* için Eylem Programının Kürt halkına özerklik hakkı tanımadığını söylüyor. (s.45) Üçüncü Programda bir "kendi yazgısını belirleme hakkı" vardı. Yaşam içinde, bunun ayrılma hakkı anlamına gelmediği, özerklik olduğu işlendi ve kafalara yerleştirildi. Bu yorumuyla birlikte Üçüncü Program Yenice'lerin kafa yapısı oldu. Şimdi onlar eylem programı hazırlıyor ve özerkliği bile koymuyorlar. Süreç ilerliyor!

Oportünizm kısa erimli çıkarlar uğruna uzun erimli, temel çıkarların feda edilmesi demektir. Bugünkü menşevikler oportünizm yolunda ilerledikleri için, "kısa erimli çıkarlar" derkenki kısa erim giderek kısaldı. Bu da oldukça sık değişebilmek olasılığını içeriyor. Bu nedenle ataları gibi "eylem programı" diye anladıklarını parti programı diye sunamıyorlar. Onun için de şimdi ikiyüzlülüğün, çifte programlılığın teorisini yapıyorlar.

A! Siz bilmiyor muydunuz? Marks, Engels ve Lenin'in zamanından bu yana partilerin hep çifte programı vardı! Bu denli aşikar bir olguymuş gibi, Işık Yenice çifte programı savunuyor:

"Lenincі partinin politik çizgisi, ya da güncel politikası strateji ve taktiğin dialektik bileşkesidir. Partinin stratejisini, stratejik yakın devrim hedefini belirleyen program, sosyal gelişmenin tarihsel olarak belirli bir dönemi için esas itibariyle değişmeden kalan gerçek sınıfsal çıkarlar temelinde saptanır. ... Bir başka deyişle genel ve temel görevleri belirler... Partinin güncel politikası, eylem programı, stratejik programdan, ana doğrultusunu, devrimci rotasını ve, bu rota doğrultusunda devrimi yakınlaştırma temel görevini alır. ...

"Ne ki, Lenin'in belirttiği gibi 'önümüzde duran ivedi savaşım belgisi programın genel belgisinden basitçe ve doğrudan çıkmaz'. Somut tarihsel durum ele alınmalı, yığınların haleti ruhiyesi, şu veya bu savaşımı destekleme yetenekleri gözönüne alınmalıdır. (Lenin, c.11, s.116)

(...)

"Eylem Programı, stratejik programda gerekliliği, kaçınılmazlığı (yani olasılığı) saptanmış devrimi ve sınıfsal bağlaşıklıkları gerçekliğe çevirmek amacıyla, içinde bulunulan somut durumda atılması gereken adımları, görevleri ve yolları gösterir. ...

"Sağ ve sol oportünizmin ortak özeliği 'tek programlı' olmalarıdır."

Sağ ve sol oportünizmin ortak özelliği tek programlı olmalarıymış! Böylece Nisan 1983 öncesi tüm TKP tarihi güme gidiyor. Daha önemlisi, Bolşevikler de hep tek programlı olduklarına göre, bu söz, menşeviklerimizin Bolşevikleri sol oportünist diye nitelendirdiklerinin belgesidir. Ancak günümüz koşullarında Leninizme açıktan dil uzatmak onlar için kârlı bir iş olmadığı için, günümüz menşevikleri Bolşevikler hakkındaki yargılarını açıkça belirtemiyorlar. Üstelik, bu konuda da kendilerine Lenin'den uydurma destekler bulmaya çalışıyorlar.

Işık Yenice, Lenin'den bir alıntı aktarmış. Lenin burada, ivedi savaşım belgesi programın genel belgisinden doğrudan ve kolayca çıkmaz diyor. Gerçekten de öyledir. Ne var ki, Yenice "ivedi savaşım belgisi" sözünü ayrı bir eylem programı diye, "doğrudan ve kolayca çıkmaz" sözünü de bu ayrı program ana programdan düzey olarak çok daha geri olur diye yorumlayarak Lenin'i çarpıtıyor. "Diyalektik bileşke", "devrimci rota", "somut durumda atılması gereken adımlar" vb. hep bu çarpıtmanın terminolojik cilası, yersiz kullanılan gösterişli laflar olduğu için de öğrenci ukalalığının güzel örnekleridir.

Marks'da, Engels'de ya da Lenin'de böyle bir çifte program anlayışı yoktur. Partinin, ülke gerçeklerine Marksizm-Leninizmi uygulayan, eylemine ışık tutan tek bir programı olur. Parti bu programı yaşama geçirmek için savaşır. Her somut sorunun çözümünü programına bağlar, programın doğruluğunu yığınların pratiği içinde kanıtlar, programı doğrultusunda yığınları bilinçlendirir.

Bugünkü menşevikler artık dürbünün tam ters ucundan bakıyorlar. Program doğrultusunda yığınları bilinçlendirmek değil, yığınlar arasında yaygın olduğunu hesapladıkları görüşleri programlaştırmak! Yani hesap, hedefleri sulandırarak daha çok adam toplamak. Zaten uzun süredir bunun hesaplarını açıkça yapıyorlardı. Barış mı demokrasi mi daha çok adam toplar diye tartıştılar. Işık Yenice barış savaşımı anti-emperyalist güçlerden daha geniş tabanlıdır diyor.

Böyle yanaşıldı mı, gerçekte hesap aritmetik düzeyde bile doğru olmuyor. Yığınlar arasında yaygın görüşler ölçütüyle, en sağlam sanılan seçim burjuvazinin savundukları arasından yapılıyor. Oysa burjuvazi, yığınları savaşıma çekebilecek değil, oy, onay vermeye itebilecek ya da suskun tutabilecek kadarıyla yığınların benimsediği görüş ve istemleri "savunur". Yığınları savaşıma çekecek asıl görüş ve istemleri ise dışarıda bırakır. Dolayısıyla, bizim menşevikler de dışarıda bırakır...

Işık Yenice, "milyonlarca insan tarafından kavranmak, benimsenmek ölçütü" diye bir başlık altında, Kürt halkına özerklik isteminin bile bu ölçüte uymadığını söylüyor! Pes kardeşim! Gelmiş geçmiş ve gelip geçen tüm burjuva hükümetlerinin haksızlığına ve baskısına uğramış, ezici çoğunluğu halktan olan 10 milyonluk Kürt ulusunu bir kalemde böyle silip atmak, ancak Türk burjuvazisinin aritmetiğine uyar! Oysa devrimin aritmetik hesabı da çok basittir. Bugün Türkiye nüfusunun büyük çoğunluğunun çıkarı devrimdir. Basit bir aritmetik hesap için bile burjuvaziden medet uman menşevikler, artık işçi sınıfının bağımsız çizgisini, değil temsil etmek, ediyor bile görünemezler.

1973 atılımı sonrasında taktiklerde oportünizm olarak ortaya çıkan menşevizm, bugün olgunlaştı. Kafa yapısında oportünizm taktiklerde satış düzeyine ulaştı. "Resmi"lerin 1983 atılımı dedikleri bu dönemeçtir. İ. Bilen'in kenara itilişi, BUDP, çifte programlılığın savunusu... hep bu dönemecin belirtileridir. Bugünkü menşevikler, artık aşamalı bilinç teorisyenleri ve pratisyenleri, devrimci bilinç likidatörleridir. Partizanlığı Bernstein'ın partizanıdır.

Karşımızda yeni bir menşevik kuşak vardır. Görünüşte İ. Bilen'den genç, ama gerçekte İ. Bilen'den çok daha yaşlı!

Büyük Ekim Devrimi'nin 66. yıldönümünü coşkuyla kutluyoruz. Aradan geçen yıllar, bu şanlı devrimin ışığını daha da parlatıyor, Büyük Oktobr yolumuzu aydınlatıyor.

Faşizm hükümlüler yararına tek bir adım atamaz

Gülen Erdilek

Faşist cunta, Ekim ayı içinde bir yasa daha yürürlüğe koydu: "Ceza infaz kurumlarındaki bütün hükümlüler cezaevi dışındaki işyerlerinde çalışmak zorunda olacaklar."

"Topluma insan kazanma", "hükümlülerin daha verimli vakit geçirmesi" adı altında yürürlüğe konan bu yasa ile cunta gerçekte hem "düzene uygun, düzen adamları" yetiştirmeyi amaçlıyor, hem de bedava işgücünden yararlanmayı amaçlıyor. Bu, cezaevlerinde ağır baskı koşullarının, Atatürk eğitimleri ile uyguladıkları politikalarının zorunlu bir devamından başka birşey değildir. Hitler faşizmi çalışma kamplarında binlerce insanı çalıştırmıştı, faşist cunta da aynı şeyi uygulamaya çalışıyor.

Açıklamaya göre hükümlüler "ziraat, deniz, su ürünleri avcılığı, inşaat, yol, maden ve orman gibi iş alanlarına sahip kamu kuruluşlarında çalışacaklar." Bunun kılıfı olarak da cunta, "hükümlülerin boş vakitlerini verimli değerlendirme" masalını ortaya atıyor. Hükümlülerin "iyiliği"ni düşündüklerine ilişkin böyle çok yalanlar söylediler. Hükümlülerin boş vakitlerini değerlendirmek için satranç verilmesi istemi, "kafanızı geliştirmek bizim için zararlıdır" cevabı ile reddedilirken, Evren radyodan, TV'den satrancın iyiliği üstüne ve tutukluların vakitlerini değerlendirmesindeki olumlu katkısı üzerine konuşmalar yapıyordu.

Yasa ilk bakışta göze hoş ve doğru gelebilir. Hükümlülerin vakitlerini değerlendirmek üzere işte çalışmalarını veya onları topluma kazandırmayı düşünmek, mutlak olarak, kendi içinde yanlış değildir. Ancak burada, kimin kimi, hangi amaçla ve ne için, hangi topluma kazandıracağı soruları kilit oluyor. Bugün getirilen yasa, faşizmin güçlenmesine hizmet etmekten başka işe yaramaz, hükümlülere yarar değil, zarar verir. Amaç topluma insan kazandırmak değil, toplum için kazanım olduklarından içerde bulunan devrimcileri toplumdan koparmaktır.

Öne sürülen yarar gerekçesi, yapılan Atatürk eğitimleriyle mi gerçekleşecek? Ya da, "topluma insan kazandıracağız" diye, hazır işgücünden bedava yararlanırken, körelttikleri asıl önemli yetenekle mi gerçekleşecek? Doktora giden her tutukluya teşhis olarak "psikolojik" cevabını veren, içeridekilerin "geri zekalı" olduğu doğrultusunda saptama yapan faşist cuntanın insanları sindirmek, uyutmaktan başka "yarar" diye baktığı bir açı yoktur. Bugüne kadar açtıkları dikiş kursları, atölyeler, örgütledikleri spor çalışmaları aynı anlayışın parçalarıdır. 20-25 kere snayp yapmayanın falakaya yatırılarak çeşitli işkencelere alındığı cezaevlerinde, hükümlüler spor gibi "yararlı" şeylerle vakitlerinin bir bölümünü doldurmuş oluyorlar!

Yasa, idam cezası alanları, çalışamayacakları doktor raporuyla belirlenmişleri çalışmaktan muaf tutuyor. Cezaevi içinde yaptırdıkları askeri eğitimde, ayakların sakat olması gibi açık rahatsızlıklar dışında, ölümle karşı karşıya gelene kadar kimse "doktor raporuyla" eğitimden muaf tutulmuyor. Yasadaki muaf tutma da bu tür "doktor raporları" işleyişinden daha farklı olmayacaktır. Hatta bu sefer alanlarını daha genişletmişler, açık rahatsızlığa sahip olan hükümlülerden de yararlanmayı kapsamları içine almışlardır.

Cunta korkuyla, her alanda elini çabuk tutmaya çalışırken, içten içe kaynamaya başlayan toplum, artık cuntanın bu demogojilerine kanmıyor, kanmayacaktır. Halk gerçeği biliyor ve sesini yükseltmeye başlıyor. İstanbul, Ankara, İzmir, Erzurum, Diyarbakır'daki tutukluların başlattıkları açlık grevinin halktan gördüğü destek bunun kanıtıdır. Ama bunlar ne ilktir ne de son. Günlük yaşantının her alanında küçük küçük patlamalar yaygınlaşıyor.

Türkiye'yi faşizme zindan etmek için, faşist cuntayı sergilemek baş görevimizdir.

PARTİ TARİHİNDEN SAYFALAR - TKP II. PROGRAMI

III
Türkiye Komünist Fırkası Faaliyet Programı

İnkılâp Yolu külliyatı
TÜRKİYE KOMMUNİST FIRKASI
FEALİYET PROGRAMI

Ancak böyle bir diktatorluk halkçı burjuva inkilâbi vazifelerini ifa ve bu inkilâbın müktesebatını tanzim edebilir. Ayni zamanda ancak böyle bir inkîlâp buryuva idaresinden, S.S.C.I. ile müttefikan, bila-vasita sosyalism kuruluşuna geçişi temin ve tesri edebilir.

2. — Türkiye kommünist partisi iktidarda bulunan halk fırkasına karşı barışmaz azımkârane bir tarzda mücadele eder. Millî kurtuluş inkîlâbının başlangıç devresinde bu fırkayı doğuran "müdafaai hukuk grupu", burjuva elebaşılığının mümessilî olarak, kendini göstermişti; fakat bil'ahara inkilâbın müktesebatını bir yeni *türk burjuvazisinin hakimiyetine ve zenginleşmesine bir temel haline kalbetmeğe koyuldu.* Bu yeni burjuvazi, imperyalisme bağlı eski büyük ticaret burjuvazisinin ve millî ekalliyetler burjuvazilerinin yerine kaim olan, *Anatolunun tam manasıla müstahsıl ve tücar burjuvazisidir.* Halk firkasına karşı mücadelede ilk vazife *onun halk aleyhtarı mahiyetini: imperyalism ile uzlaşmağa doğru istihalesini;* sınıf zıddiyetlerinin artmasının önüne geçmekten aciz olan burjuva diktaturlugu menfaatine, amele ve köylülerin sınıf mücadelesini bastırmak husustındaki mürteciane teşebbüslerini açığa vurmaktır.

3. Halk firkasına karşı olan bu mücadeleyi, inkilâbî mücadelelerle elde edilmiş olan Türkiyenin Devlet istiklâlini yeniden gömmeğe uğraşan, ve Türkiyeyi S.S.C.İ.na karşi bir tecavuz aleti vaz'iyetine koymaya çabalayan imperyalisme aleyhtar mücadeleden ayırmanın yolu yoktur. Bu emellerinde imperyalism Türkiyede oldukça saglam bir istinatgâh bulmaktadır: zira o bu memlekette halk fırkası hûkûmetinin tasfiye etmege beceremediği iktisadî sevkelceys noktalarına maliktir: Zira kemalist burjuvazinin, kendilerine karşi mücadeleyi sonuna kadar takip etmek istemediği için, kuvvetlerini kırıp dagıtmadığı büyük emlâk ve erazî sahiplerinden, eski büyük ticaret burjuvazisinden ve eski yüksek memurlardan mürekkep mürteci tabakalar doğrudan doğruya imperyalisme baglıdırlar; ve zira bizzat iktidarda bulunan burjuvazi bile oportünist temayülleri ile ve kütleler tarafından takip edilen sınıf mücadelesini bastırmaktaki mürteciane siyaseti ile imperyalisme müzaheret etmektedir. T.K.P. imperyalismin memleketi esir etmek teşebbüslerine karşı koymak için, aşağıdan kütlelerin mükavemetini teşkilâtlandırır; proletaryanın ve köylülügün lâfta degil fakat bilfiil inkilâpcı diktatorluğu lehinde mücadele etmek üzere amele ve köylü kütlelerini toplar, birleştirir ve yetiştirir. T.K.P. bu kütlelerin bellibaşlı sınıf menfaatlerine, imperyalisme ve onun türk ajanlarına karşi besledikleri kine, ve sosyalism kuruluşu memleketi hakkındaki dostluk hislerine dayanarak, onları bu kat'î mücadeleye sevkeder.

4. — T.K.P. esas vazife olarak, Türkiye amele sınıfını, gündelik iktisadî ve siyasî menfaatlerini müdaafaya muktedir bir siyasî kuvvet halinde birleştirmek ve bütün kütlevî mücadelelerin sevkü idare edicisi vaz'iyetine yükseltmek için, teşkilâtlandırmağı işedinir. Sınıf mücadelesinin bütün tezahürlerini bastırmağı üzerine almiş olan halk fırkası, en şiddetli darbelerini proletaryaya ve onun komünist fırkasına tercih etmektir. "Millî vahdet" yalanını siper ittihaz ederek o, amele teşkilâtlarını zalimane bir tarzda hırpalıyor, grevlere karşi mücadele ediyor, kommünistleri mütemadiyen tevkif ve onlara işkence ettiriyor, ortaya provokasyonlar saçıyor.

T.K.P. büyük amele kütlelerini menfaatlerinin müdafaası vetiresi içinde teşkilâtlandırmak vazifesini, fealiyetinin en esaslı mükaddimesi addeder. Imperyalism aleyhinde ve Sovyetler Ittihadı lehinde, amele sınıfının ve köylülüğün diktatorluğu için olan mücadele, proletaryanın böyle bir kütlevî teşkilâti olmaksızın hiçbir muvaffakiyet elde edemez. Bu kütlevî proletarya teşkilâtı hepsinden evvel fabrika ve imalâthane komitaları vasıtası ile işletmeler dahilinde ve sendikalarda, ve sonra da T.K.P. saflarında işletme hücrelerinde olmalıdır. T.K.P. amelelerin ve gündelikçilerin istismarcılara karşı olan bütün mücadelelerini sevkü idare eder; kadın ve çocuk işçileri teşkilâtlandırır, işçileri harekete getirir. T.K.P. nin tekmil fealiyet programı her şeyden evvel sınıf mücadelesinin tam bir serbestisi lehinde, ve bu serbestinin aşağıdan gelme bir kütlevi hareket ile elde edilmesi lehinde mücadele işi üzerinde tekasüf etmelidir.

5.— T.K.P. köylerde her türlü derebeylik bakiyyelerinin ve mürabahacılığın (tefecilik) tamamîle ve derhal tasfiyesi için olan mücadelede, köylü kütlelerini toplu bir hale getirir. Inkilapçı köylü hareketinin tazyıkı altında aşarı ilga etmege mecbur olan halk fırkası, elyevm bütün müzaheretini, büyük erazi sahiplerinin ve zengin köylülerin (köy ağaları) yarıderebeylik tarzındaki işletmelerini sermayedarlık işletmelerine tahvil etmeleri uğrunda bezletmekte ve böylece köylerdeki istinat noktalarını sağlamlaştırmağa uğraşmaktadır. O bu maksatla Hazine vergileri, mürabaha sermayesi ve imperyalist sermaye taraflarından ezilen koylü kütlelerinin ellerinden topraklarının alınmasını ve kendilerinin istismar edilmelerini teşvik etmektedir. T.K.P. zengin köylülerin erazisi de dahil olmak üzere, bütün büyük erazi ve çiftlik mülkiyetlerinin tazminatsız müsaderesi, ve tekmil topraklarn, hayvanat ve makineler ve ebniyenin köylü ve ziraat işçi ve rençberlerinden mürekkep komitaların emri altına konulması şiarlarının tehakkuku için çalışır. T.K.P. ziraat amelelerinin mücadele ve grevlerini, ortakçı ve kiracı köylülerin grevlerini, köylülerin doğrudan doğruya büyük erazi mülkiyetine vaz'ıyet için olan mücadelelerini teşkilâtlandırır. T.K.P. büyük emlak ve erazi sahipleri ile uzlaşmakla halk fırkasının oynadığı oportünistçe ve hainane rolu çıplak olarak teşhir eder ve amelelerle köylü arasında bir mücadele ittifakı yaratmak üzere, proletaryanin mücadelesini köylülüğünkiye yaklaştırmaya gayret eder.

6.— Şehirli küçük-burjuva-

TKP II. PROGRAMI - PARTİ TARİHİNDEN SAYFALAR

ziye gelince, o daima hatta kendi istiklâl mücadelesinde bile, en büyük tereddütler içinde sallanmıştır. Onun, milli ve ecnebî büyük sanayi ve ticaretin rakabeti neticesi yerli zanaatkârların ve küçük esnaflarin mahvolmasından münbeis olan, hoşnutsuzluğu ekseriya irtica istikametinde kendini göstermektedir. TKP bilhassa küçük burjuvazinin yari-proleter unsurları arasında işlemek, onların menfaatlerini, işçi menfaatleri oldukları nispette, müdafaa etmek suretile kendilerini amelelerin ve köylülerin yanına çekmeğe gayret eder.

7.— TKP kütleleri kendi menfaatlerinin müdafaası için dağrudan dağruya inkîlâpçı mücadelelere sevketmek, amele sınıfı ve köylülük kütlelerine ancak teşkilâtlı ve mücadeleye hazır oldukları takdirde, Türkiyeyi yeniden imperyalismin esir etmesine mani olabileceklerini, ve diğer taraftan, inkîlâbın müktesebatını inhisar altına almış olan burjuvazinin yüksek tabakasi tarafından idame edilen kesatlıktan memleketi çekip kurtarabileceklerini göstermek maksatleri ile, bir sıra muvakkat siyasî metalip ileri sürer.

8.— T.K.P. 18 yaşını bitirmiş olan amelelere, köylülere, askerlere, cins, din ve milliyet gözetmeksizin, büyük millet meclisine, beledî ve idarî, vilayet, kaza, nahiye ve ilah. meclislerine aza intihap etmek ve edilmek ve mep'us ve mümessillerini azletmek hakkının tanınmasını, ve din ulema ve rühbanının, büyük emlak ve erazî sahiplerinin, mürabahacıların, muhtekirlerin ve sair tufeylilerin intihap hakkından mahrum edilmelerini talep eder. Aynî zamanda firka kütleler huzurunda, parlimentoyu, kemalist burjuvazi diktatorluğunun bir aleti olarak teşhir eder; ve onlara amelî tecrübeden alınmış misallerle, proletaryanın ve koylülüğün bellibaşlı kütlelerinin önlerinde duran mes'elelerin, parlimanto mücadelesi ile değil, fakat münhasiran amele ve köylülerin halkcı-inkilâpçı diktatorluğu ile halledilebileceğini izah eder.

9.— T.K.P. hakimlerin ve bütün mes'ul memurların intihap tariki ile tayin azlolunmalarını temin için mücadele eder.

10.— T.K.P. millî istiklâli ve inkilâp müktesebatını sıyanet etmenin en emin vasıtası olarak amele ve köylülerin silahlandırılmasını, burjuva muhafızlığını meslek edinmiş orduların ilgasını, ve onların yerine bir amele ve köylü milisinin ikame olunmasını, neferlere zabitlerini seçmek hakkının verilmesini talep eder.

11.— T.K.P. millî ekalliyetlerin, Türkiyeden ayrılmak hakkı de dahil olmak üzere, mukadderatlerini bizzat tayin etmek haklarını bila kaydü şart tanır. Halk fırkasının müslüman ekalliyetleri zorla türkleştirmek ve hırıstiyan ve musevî ekalliyetleri de ezmek siyasetine her vasıta ile muhalefet eder. Bundan mada bu ekalliyetlerin emekçi kütlelerine, bey ve ağalarının ve burjuvazilerinin kısmen halk fırkasına yaklaşmak ve kısmen de imperyalisme satılmak şekillerini alan hiyanetlerini izah ile onları türk emekçilerle birlikte, istismarcı sınıflara ve imperyalisme karşı mücadeleye sevkeder. T.K.P. onlar için hukukta tam bir müsavat, lisanlarını kullanmak ve tedvin ve tedris etmek hususunda tam bir serbesti, köylülerin ve küçük aşiret efradının yarıderebeyi efendilerine ve reislerine esir olmaktan kurtarılmalarını, bu bey ve ağalara ait erazinin ve hayvanatin köylülere ve aşiret efradına parasız dağıtılmasını talep eder.

12.— T.K.P. hükümdarliğa merbut eski Devlet erkânına ve saltanatın iadesi lehinde her hangi bir siyasî fealiyet sarfeden tekmil siyaset adamlarına ait menkul ve gayrimenkul bütün varlıkların tazminatsız müsaderesini talep eder.

13.— T.K.P. halk fırkası hükûmetinin zındanlarında çürüyen tekmil kommunistler, inkîlâpçı hareketlere iştiraklerinden dolayı mahkûm edilmiş amele ve sair emekçiler için; vergi vermemek, emre itaatsizlik ve firar gibi cürümlerden dolayı cezaya çarpılmış köylüler ve askerler için umumî bir af lehinde mücadele eder.

İmperyalisme aleyhtar mücadele

14.— T.K.P. imperyalismin ve tekmil yerli imperyalism uşaklarının (büyük emlâk ve erazi sahipleri, tekmil milletlerin büyük ticaret burjuvazileri, bütün dinlerin rühban ve uleması, hali fealiyette veya mütekait aksi-inkılâpçı memur ve zabit tabakaları, ve ilah...) barışmaz duşmanıdır. Firka eski devirdeki tarzda imperyalisme tabiiyeti ve "kapitulasyon" şeraitine avdeti tervic eden bu içtimaî kuvvetlere karşi tevcih edilen bütün mücadelelerin başına geçer.

15.— T.K.P., ne şekilde olursa olsun, imperyalismin hululu için icap eden harsî şeraiti hazırlıyan klerikalisme (dincilik siyasetine) karşı mücadele eder ve katolik ve protestan misyonerlerin memleketten kovulmalarını ve idare ettikleri tedrisat muessiselerinin kapatılmasını ve emval ve emlâklerinin müsaderesini talep eder.

16.— T.K.P. imperyalist sermayeye ait veya onun kontrolune tabi tekmil işletmelerin (madenlerin, demir yollarının, büyük sanayi ve nafia tesisatının, bankaların, vs.,) tazminatsız musaderesini ister.

17.— T.K.P. ecnebi sermayenin, yeni iktisadi imtiyazlar ele geçirmek suretile Türkiyeyi siyaseten, yenibaşan bir yarı-müstemlike haline erca etmek teşebbüslerine bütün azmı ile ve her vasıta ile mani olmıya çalışır.

18.— T.K.P. osmanlı düyunu umumiyesinin, ve beynelmilel malî sermayeye olan sair eski borçların ve bazı gümrüklerin varidatı üzerinde imperyalist alacaklılara teminat olarak, bahşedilmiş olan hukukun bila-kaydu şart ilgasını talep eder.

19.— T.K.P. Sovyetler ittihadını her an daha ziyade tehdit eden imperyalist harp tehlikesine karşi her günlük şiddetli bir propaganda yapar, ve böyle bir harp vukuunda, cihan proletaryansının kızıl ordularıyla omuz omuze, cihan sermayedarlığının aksiinkilâpçı ordularına karşı döwüşmek türk milleti için vazgeçilmez bir zaruret alduğunu, çok azımkâr bir tahrikât ile, halk kütlelerine ispat eder. Bu zarureti inkâr eden ve ayni zamanda millî istiklâle karşı ve şehir ve köylerin emekçi kütlelerinin en can alacak menfaatleri aleyhine caniyane bir hiyanet teşkil eden temayullere karşı, firka bütün kuvvetile çarpışır.

20.— T.K.P. imperyalist devletlere yakınlaşmaya matuf her türlü haricî siyasete amansız bir tarzda karşı koyar, ve S.S.C.I. ile sıkı bir siyasî ve iktisadi ittifak lehinde mücadele eder. Zira yalnız Sovyetler İttihadı ile Türkiye işçileri arasında en samini bir teşrıki mesaî, Türkiyenin istiklâlini ve iktisaden serbestçe inkişaf etmesini temin edebilir. Ayni zamanda, kommunist fırkası, müstemlike ve yarı-müstemlikelerin imperyalisme karşı millî kurtuluş hareketlerile sıkı bir ittifak ve bu hareketlere filî müzaheret lehine çalışır.

Amele sınıfı

21.— T.K.P. sermayedarlık çerçevesi dahilinde, hiçbir islâhatın işçilerin derin sefaletini zerre kadar tahfif edemiyeceğine kani olmakla beraber, onların, kaddî vaziyetlerini eyileştirmek için giriştikleri tekmil mücadelelerin başında yürür ve böylece kendilerini burjuva diktaturluğunu devirmek için olan son savaşa hazırlar.

22. T.K.P. derhal tatbiki matlup atideki metalibi lahakkuk ettirmek için mücadele eder.

a) Fabrika ve imalâthane komitaları, sendıkalar, sendikal birlikleri ve federasyonları, bir Türkiye umumî iş federasyonları ittihadı, inkilâpçi amele fırkaları ve amele sınıfının, sınıfi menfaatlerini müdafaaya yarar diğer her türlü inkilâpçi teşkilatlar yaratmak hususunda tam bir serbesti.

(Devam edecek)

Grenada v Amerika'nın beş k ca yalanı

Seyit Havran

Bir Amerikan gazetesi bile ABD'nin tutumuyla şöyle alay ediyor: "Grenada'nın Amerika'yı itip kakamayacağını gösterdik."

25 Ekim sabahı 1.500 Amerikan askeri ilerici Grenada'yı işgal etti. Havaalanı inşaatında çalışan Kübalı işçilerin ve Yeni Devrimci Ordu milislerinin sert direnişi karşısında Amerikalı asker sayısı üç gün içinde 6.000'e ulaştı.

Kübalı işçiler ve Grenada halk milisleri işgalcilere karşı yiğitçe direndiler. Üstün silahlara karşı ölümü düşünmeden çarpıştılar.

Amerikalılar ise Kobra jet uçaklarıyla, helikopterlerle, roketlerle donanmışlardı. Bu arada sivil hedefleri de yok etmekten kaçınmayan Amerikalılar akıl hastahanesini bile bombaladılar, birçok hasta öldü.

Londra'da Grenada Büyükelçiliği'nden aldığımız bir habere göre, Amerikan birlikleri Yeni Mücevher Hareketi kadrolarını yok etmeye başlamışlardır.

Uluslararası basının *3 gün* adaya sokulmaması ve çarpışmalarda ölen Kübalı ve Grenadalıların sayısının hâlâ açıklanmamış olması bu haberi destekliyor.

Bu arada çıkartma günü adaya bir balıkçı teknesiyle gizlice giren 7 yabancı gazeteci yakalanıp üç gün *Guam* helikopter gemisinde esir tutulmuş, raporlarını gazetelerine iletmeleri yasaklanmıştır. Basın yetkilileri, yakın tarihte ilk kez basının askerlerle birlikte bir yere çıkmasına izin verilmediğini, bu denli sıkı sansür önlemlerinin uygulandığını belirtiyorlar.

Yalanlar

Çeşitli Amerikan ve Karaib yetkilileri çıkartmanın nedenleri ve zamanlaması konusunda birbirleriyle çelişen demeçler veriyorlar. Amerika'nın yalanları bir bir açıkça ortaya çıkıyor.

Dışişleri Bakanı Schultz ve BM elçisi Kirkpatrick "işgalin biricik nedeni Grenada'daki 1.000'e yakın ABD vatandaşının can güvenliğini sağlamaktı" diyorlar. Öte yandan Savunma Bakanı Weinberger ise "Grenada'ya sokmak istediğimiz yönetim biçimi, halkın kendi istedikleri hükümeti seçmelerini sağlayacak bir yönetim biçimidir" diyerek, daha "yüce" amaçlar güttüklerini ağzından kaçırıyor.

Dominik Cumhuriyeti'nin gerici başbakanı, Amerikan kuklası Eugenie Dobbs, "Grenada Karaib devletlerinin güvenliğini tehdit ediyordu" diyor. Reagan, işgalin nedenlerini "Amerikalıları kurtarmak, Küba'nın adayı işgalini önlemek, dağılan anayasal otoriteyi tekrar toparlamak" (!) olarak sayıyor.

Yalan 1: "Adadaki Amerikalıların can güvenliği tehlikedeydi."

Grenada'da 600 kadar Amerikalı tıp öğrencisi bulunmaktaydı. Bunların devam ettiği okulun Amerikalı rektörü Mondica, işgalden önceki hafta, doğan karışıklıklar sonucunda adayı terketmek isteyen Amerikalının *olmadığını*, kimsenin can güvenliğinden endişe duymadığını söyledi. Daha sonra aynı kişi Amerikan Dışişleri Bakanlığı yetkilileriyle bir görüşme yapınca, tersini söylemeye başladı!

Kaldı ki, Küba işgalden birkaç gün önce adadaki Amerikalıların güvenliğini güvence altına almaya, bu konuda her türlü yardımı vermeye hazır olduklarını ABD'ye bildirmiş, bu öneri yanıtsız kalmıştı.

Yalan 2: "Küba adayı işgale hazırlanıyordu. Çok sayıda asker ve silah bulundu. Tam zamanında yetiştik."

Adadaki Kübalıların sayısı konusundaki yalan rakamlar hemen açığa çıktı. Önce *Times* muhabirine Amerikan askeri yetkililerinin söylediği, 1.500 tam teçhizatlı Küba askerinin bulunduğuydu. Daha sonra bu sayı 1.100'e düşürüldü. En sonunda hepsi havaalanı inşaatında işçi, toplam 770 Kübalı olduğu ortaya çıktı.

Küba, işgalden iki gün önce olası saldırıya karşı kendilerini korumaları için işçilere silah dağıtıldığını açıkladı. "Çok ileri düzeyde silah" dediği AK-47 otomatik tüfeklerine karşı, Amerika'nın kendisi Kobra bombardıman uçakları ve helikopterler kullandı. "Bir adanın savunması için gerekenden çok fazla" dediği silahların ise tam tersine az olduğunu olaylar kanıtladı! Bu arada adadaki Kübalı işçilerin sayısı kadar, hatta daha fazla Amerikalı tıp öğrencisi bulunduğunu da hatırlatalım!

Yalan 3: "İnşa edilmekte olan uluslararası havaalanı Küba ve Sovyet savaş uçaklarının kullanımı için yapılan askeri bir tesistir."

Böyle bile olsa ABD'nin işgali için neden olamaz ama böyle de değildir. Projenin teknik gereçlerinin ihalesini alan İngiliz Plessey tekeli bu iddiayı reddediyor. Askeri bir havaalanı için gerekli olan radar, uçaksavar gibi araç ve gereçlerin yeni havaalanında bulunmadığını belirten Plessey

Bir saldırganlık tarihi

Amerika'nın bölgede saldırganlık tarihi eskidir. 20. yüzyılda ABD birlikleri Latin Amerika'da tam 26 kez harekata girişmişlerdir. En önemlileri şunlardır:

1920'ler: Amerika Haiti ve Dominik Cumhuriyeti'ni işgal ediyor.

1927: "Meksika'dan yayılan Bolşevizme karşı" Amerikan birlikleri Nikaragua'yı işgal ediyor. Sonuç: Sandinista devrimine dek 43 yıl Nikaragua halkına kan kusturan Somoza diktatörlüğü.

1954: CİA Guatemala'da darbe düzenliyor. Sonuç: Bugün de sürmekte olan baskıcı askeri rejimler.

1961: Genç Küba devrimine karşı fiyaskoyla sonuçlanan Domuzlar Körfezi Çıkartması.

1965: Amerika, halk ayaklanmasını bastırmak için 21.000 askerle Dominik Cumhuriyeti'ne çıkartma yapıyor.

1983: Amerika 6.000 askerle Grenada'daki ilerici rejimi boğazlıyor.

Grenada'nın yakın geçmişi

Bölgedeki öteki adalar gibi Grenada da yakın geçmişe dek İngiliz sömürgesiydi. 1974'de bağımsızlığını kazandı. 1979'a dek Gairy yönetimi başta kaldı. Yoksulluk, yolsuzluk, baskı ve zulüm aldı götürdü. Gairy'nin giderek baskıcı yöntemlere başvurmasına karşı yükselen halk hareketiyle 1979'da Maurice Bishop'un önderliğindeki "Yeni Mücevher Hareketi" Gairy'yi devirdi.

İlerici yönetimin kısa sürede Küba'yla ve Sovyetler Birliği'yle iyi ilişkiler kurması Amerika'yı rahatsız etti. 1979'da o zamanki Amerikan Başkanı Carter, Küba'yla işbirliği yaptığı sürece, Grenada'nın Amerika'dan yardım alamayacağını söyledi.

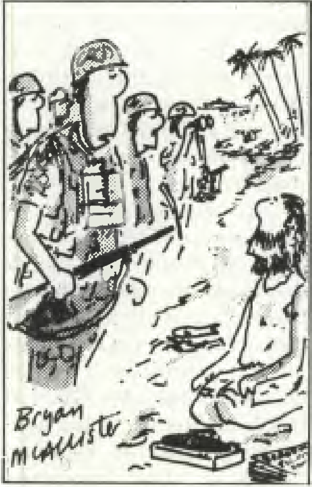
1980 yılında Yeni Mücevher Hareketi'nin tüm yönetici kadrosunu öldürmeye yönelik başarısız bir bombalı suikast girişimi oldu. Altından CİA parmağı çıktı. 1981'de Amerika, Grenada'yı işgali canlandıran deniz manevraları düzenledi.

1981'de Reagan'ın başa gelmesiyle Grenada'ya Amerikan tehdidi daha da arttı. Grenada'nın Küba'yla iyi ilişkilerini "bölgede barışa tehdit" olarak niteleyen Reagan (!) Nisan 1982'de komşu Barbados adasına gezisi sırasında "Grenada'dan yayılan komünizm mikrobundan" sözetti. 1983 Ekim ayında ada yönetiminin iç çekişmelerinin yarattığı durumu bahane ederek yıllardır tasarladığı planı uygulamaya koydu, adayı işgal etti.

firması, havaalanının Barbados, Trinidad, Antigua vb. komşu adalardaki turistik amaçlı havaalanlarından farklı olmadığını söylüyor.

Yalan 4: "Bulunan silahlar ve Küba askerleri Grenada'nın komşu adalara karşı bir terörizm üssü olarak kullanılacağını göstermektedir."

Silahlar ve askerler konusundaki gerçekleri yukarıda anlattık. Gerçekte Grenada komşu adalardaki gerici yönetimlere bir tehdit *oluşturuyordu.* Ama terör üssü olarak değil, bağımsız, ilerici gelişmesinin oluşturduğu *örnekle.*

"Başkan Reagan kullandığın sigaranın markasını beğenmiyor, Mr. Robinson."

Yeni Mücevher Hareketi'nin lideri Maurice Bishop yalnız Grenada'da değil, tüm Karaib adalarında ve İngiltere'de yaşayan Karaibliler arasında da son derece seviliyordu. Gittiği her yerde coşkuyla karşılanıyordu. Grenada'nın eğitim, sağlık, konut sorunlarında elde ettiği başarılar Dominik, Barbados vb. ülkelerin halkları üzerinde olumlu etkiler bırakıyordu. Amerika ise, "arka bahçesi" saydığı bir bölgede küçücük bir ülkenin bile özgür gelişmesine tahammül edemiyordu.

Yalan 5: "Doğu Karaib Adaları Devletleri Örgütü'nü oluşturan devletlerin isteği üzerine uluslararası hukuka uygun olarak antlaşmaların tanıdığı hakla Grenda'ya girdik."

Bu, Amerikan işgalini uluslararası hukuk kılıfına uydurmak için savunulan bir yalandır. Ancak bu yalan da sergilenmiştir.

Bir kez, işgalin dayandırıldığı söylenen 1981 tarihli antlaşmanın 8. maddesi, bu tür bir girişimin ancak Doğu Karaib devletlerinden birine *dışarıdan bir tehdit* durumunda ve oybirliğiyle karar verilirse yapılabileceğini belirtiyor. "Küba tehdidi" masalı bu birinci koşulu yerine getirmek için uydurulmuş, ama yukarıda anlattığımız gibi söndürülmüş bir balondur. Öte yandan işgalden önce en azından Trinidad'ın ve tabii Grenada'nın onayının alınmadığı ortaya çıkmıştır.

Mitterand yönetimi gibi "sosyalist" yönetimlerin yanısıra *Times* gazetesi gibi çevreler bile, işgalin uluslararası hukuka aykırı olduğunu söylemek zorunda kaldılar. Çünkü işgal her türlü yazılı uluslararası hukuk kuralını şımarıkça çiğnemektedir.

Tepkiler yükseliyor

Amerikanın saldırganlığına bütün dünyada tepkiler yükseldi. Başta Sovyetler Birliği, Küba ve öteki sosyalist ülkeler olmak üzere birçok devlet, işgali en sert biçimde yerdiler. Amerikan yandaşı bazı yönetimler bile bu kovboyvari saldırıyı eleştirmek zorunda kaldılar!

Öte yandan Türkiyeli devrimciler de Grenada halkıyla dayanışmalarını göstermede gecikmediler. Grenada Büyükelçisi Fennis Augustine Londra'da TDHSK'nın düzenlediği uluslararası konferansı ziyaret etti. Konferans sonuç belgesinde Amerika'nın Grenada'yı işgali sert bir biçimde yerildi ve konferansa katılan tüm demokratik güçlerin Grenada halkıyla dayanışması dile getirildi.

Devrimleri durduramayacaklar

Tüm ilerici insanlık Amerika'nın barışçı bağımsız bir ülkeyi işgalini kin ve nefretle anıyor. Ancak Karaib'in yeni mücevheri Grenada'nın örneği yüreklerde yaşıyor. Karaib halklarının, ada ada Küba'dan Güney Amerika'ya uzanan bu kolyeyi dünya devrimine armağan edecekleri gün uzak değildir.

Partimizi güçlendirmek zorundayız

Değerli yoldaşlar,

Geç de olsa Türkiye izlenimlerimi yazmayı yararlı görüyorum. Dışarıdan yüzeysel bir bakış Türkiye'yi tanımayan birini yanıltabilir.

Gümrükte rüşveti alan da, veren de işlemlerin resmi şekilde yürütüldüğü izlenimini veriyor. Evlerin dış duvarları badanalı. Ana yollarda ikide bir trafik ekipleri ve askerler dışında, insanı yanıltan başka üniformalılar da birden karşınıza çıkabiliyor. Faşist cunta resmi elbise giyme zorunluluğu birçok kişiye.üniforma ya da resmi elbise giyme zorunluğu uygulamış. Öyle ki, piyango satıcısını polisten, dolmuş kahyasını subaydan, köy bekçisini jandarmadan ayıramıyorsunuz. İstanbul'da Beyazıt Meydanı'nda güvercinler için yem satanlar bile tek-tip mavi önlükler giymişler.

Halkta cuntanın partilerine hiç ilgi yok. Burjuva basını ise, sanki herkes saf tutmuş, cuntanın partilerinden birini benimsemiş gibi bu partilerin propagandasını yapıyor.

Cuntaya karşı her açıdan hoşnutsuzluk artıyor. Herkes bu işin böyle sürmemesini istiyor, fakat genel olarak bir çözüm yolu göremiyor. Sol hareket henüz çoğunluk tarafından alternatif olarak görülmüyor. Sol söz konusu olunca hemen daha önce yapılan çocuksu hatalar yüzünüze çarpılıyor.

Yeni hapisten çıkmış bir devrimci arkadaş bana şunları anlattı:

"İçeride devrimci potansiyel kırılamamıştır, kavga sürüyor. Fakat dışarı çıkınca sana sahip çıkacak, burjuvaziye karşı taşıdığın kini bileyecek örgüt henüz yok. Böyle olunca geçim derdine düşüyorsun. Tek başına birşey yapamıyorsun."

İstanbul'da üniversiteli üç gençle görüştüm. Onlar da üniversitelerdeki baskıları anlattılar. Gençliği yozlaştırmak için gerekli herşey özendiriliyormuş. Hilton'da düzenlenen baloların reklamı panolara asılıyormuş. Bir keresinde ilerici birkaç genç sosyal içerikli bir tiyatronun afişini asınca, haklarında soruşturma açılmış.

Televizyonda, faşist Evren, Ermeni terörü, Amerikan filmleri ve reklamlardan başka birşey yok.

Halk, bizim oportünistlerin "ulusal ordu"larına karşı saygısını gittikçe yitiriyor. Ülkemiz sanki "kendi" ordusu tarafından işgal edilmiş gibi. Daha önceden tanıdığım genç bir subayla konuşma fırsatı buldum. Anlattıklarına göre subayların yedi kökeni araştırılıyor. Yurt dışında akrabalarının olup olmadığı soruluyor. Varsa isimleri isteniyor. Yine bu arkadaşın anlattığına göre Hava Kuvvetleri Komutanı Tahsin Şahinkaya Çanakkale Seramik'e ortak diye birçok kışlaya Çanakkale Seramik'in mermerleri döşeniyormuş. Özellikle silah endüstrisine tüm militarist klik ortak.

Bu konu açılmışken *İşçinin Sesi*'ne bir öneride bulunmak istiyorum. Militarizm konusunu bilimsel olarak ele alıp, NATO ve Türk ordusunun bu çerçevede oynadığı rolü verilerle işlerseniz çok yararlı olur kanısındayım.

Öğretmenlerin durumu çok kötü. Binlercesine işten el çektirilmiş. Ben Türkiye'deyken maaşını almaya gidenin eline sürgün bildirimi tutuşturuluyordu. Bu durumda olan

İzlenimlerimden şu sonucu çıkarıyorum: Faşist cunta Türkiye'de kapitalizmi kurtarmak isterken daha derin bunalıma giriyor. Yığınların hoşnutsuzluğu, öfkesi artıyor. Her an patlama olabilir. Fakat bu koşullarda yığınların öfkesini devrime aktarabilecek örgüt boşluğu var.

Başta devrimci kadroları olmak üzere yığınları devrime hazırlamak için bütün gücümüzle örgütümüzü güçlendirmek zorundayız.

Yaşasın TKP—*İşçinin Sesi!*

Ali Sökmen,
Münih

KADINLARIN KATILIMI OLMADAN GERÇEK BİR YIĞIN HAREKETİ OLANAKSIZDIR

Türkiye'de kadınlara eşitliğin sağlandığı tek alan baskı, zulüm ve işkencedir.

Demokratik örgütler içinde kapatılan ilk örgüt İKD oldu

İKD'nin kuruluş çalışmalarına katılmış, kurucu üyesi ve İKD yayın organı *Kadınların Sesi* gazetesinin eski bir yazıişleri müdürü olarak sizlere Türkiye kadınları hakkında bazı şeyler söylemek isterim.

İKD, 1975 yılında ülke içindeki ve uluslararası kadın hareketlerindeki gelişmelerin sonucu kuruldu. Kadınların karşı karşıya bulundukları ağır toplumsal eşitsizliğe karşı, kadın hakları için savaşım verdi, genel demokratik savaşımda da yer aldı.

Evet! Türkiye'de de, diğer birçok kapitalist ülkede olduğu gibi, kadınların bazı hakları yasalarla belirtilmiştir. Ama bunların kullanılması için gerekli alt yapı oluşturulmamış, haklar içi boş sözler olarak bırakılmıştır. Örneğin kadınlara seçme-seçilme hakkı verilmiş, ama eğitim verilmemiştir. Sonra, birçok hak yasalarla "verilirken", bu hakların kullanımı yine yasalarla engellenmiştir. Örneğin kadın işe girebilmek, iş kurabilmek için kocasının iznine bağlıdır. Daha çok sayılabilir.

İşte İKD kadınların, ezilmişlikten kurtulmak için bizzat kendilerinin bu uğurda savaşım vermeleri gerektiği noktasından hareket ediyordu. Pekçok işçi emekçi kadını saflarına çekti. 1977'den sonra daha da azgınlaşan faşist teröre karşı kadınların yığınsal eylem koymaları için çalıştı. Evlat acısına son yürüyüşüne 20.000 kadın katıldı. Bunların çoğu İKD'li idi.

Kadınlar 1 Mayıs'lara, tüm yığınsal gösterilere katıldılar. 1968'den 1980'e dek mitinglerdeki kadın sayısı giderek arttı. Kadınların toplum yaşamına daha aktif katılmaları burjuvazinin gözünden kaçmadı elbette. Onlar da kendi partileri içinde kadın kolları oluşturdular, ya da çalışmayan kollarını çalıştırmaya başladılar.

Ne var ki, demokratik kadın hareketindeki canlanma burjuvazinin gözünü korkuttu ve burjuvazi 12 Eylül darbesi gelmeden 5 ay önce İKD'yi kapattı. Demokratik örgütler içinde kapatılan ilk örgüt İKD oldu.

12 Eylül'den sonra, gerek devlet terörü, gerek ekonomik yıkım işçi, emekçi ailelerin sıkıntısını dayanılmaz boyutlara ulaştırdı. Şu uydurma seçimlerde kadınlara yönelik propagandanın yoğunlaşması, emekçi kadınlarda ne denli korkutucu bir kızgınlığın birikmiş olduğunu gösteriyor. Kuşkusuz kadınlarımız, faşist cuntayı yıkma savaşımına aktif katılacaklardır. Ve İKD ile kazandıkları çok önemli deneyim, gelecekte demokratik örgütlenmede daha da ileri adımlar atmalarında bir etken olacaktır.

Zehra Karlıova

Anahtar somut sorunlardan hareket etmektir

Kadın sorunu çok geniş bir konudur. Sınıflı toplumun, özel mülkiyetin ortaya çıkmasından bu yana, çeşitli toplumsal yapılar altında kadınların, özellikle emekçi kadınların yaşamlarının her alanındaki sorunları kuma gömülmüştür.

Kapitalizmin gelişmesiyle, çeşitli nedenlerden ötürü kadınların ücretli işçi olarak üretime katılmalarıyla "kadın sorunu" diye bir sorunu kadınlar kendileri ortaya atmışlar ve bu soruna yanıt vermek için uğraşmışlardır. Önceleri hiçbir toplumsal, siyasal hakka sahip olmayan kadınlar, kölelik ve atalet zincirlerini kırmak, en temel insan hak ve özgürlüklerini elde etmek için ölümü, zindanları, işkenceleri göze alarak savaşmışlardır.

Bu savaşım sonucunda, örneğin Fransa'da, 1861'de ilk kez bir kadın, özel izinle lise bitirme sınavına giriyor. 1891'de kadınlar ilk kez Fen Fakültesi'ne giriyorlar. 1938'de medeni haklar veriliyor, "kocaya itaat borcu" kaldırılıyor. 1945'te ise kadınlara oy hakkı tanınıyor. Demek ki işçi sınıfının, emekçilerin sömürü ve ezgiden kurtulmak için verdikleri mücadelenin yanında kadınlar, paralel bir mücadele daha vermek zorundadırlar. Bu mücadelenin hem genel yanları hem de özel yanları vardır.

Bir kadın örgütünün somut görevleri nelerdir? Bunlara nasıl yaklaşır, bunları nasıl ele alır?

Bu çalışmanın özü bir tek yerde yatar: Kadınların *somut* ihtiyaçlarından hareket etmek. Bu anahtardır. Bu *somut*

KADINLARIN KATILIMI OLMADAN GERÇEK BİR YIĞIN HAREKETİ OLANAKSIZDIR

sorunlar, bir, iki, üç değil onlarcadır. Kadının geri kalmışlığı, kapitalizmin sömürüsü ve onunla birlikte getirdiği bütün çarpık ahlak anlayışları karşımıza dikiliyor. Hâlâ dünya kadınlarının büyük bir kısmı, 1975'de %55'i okuma yazma bilmiyor. Çarpık ahlak anlayışı yaşamın her tarafına sızmıştır. İşlenecek çok konu vardır.

Başkaları bizim sorunlarımızı bizim için çözer diye beklememek gerekir. Bir çatı altında ve diğer ülke kadınlarının deneyimlerinden de yararlanarak bu sorunları çözmek için savaşmalıyız. Ancak, hangi sorunları bu toplumda çözebiliriz, hangi sorunları çözemeyiz, bunu bilmeliyiz.

Bir iki örnek verelim. İngiltere'de kadınlar yarım yüzyıl savaştıktan sonra oy hakkını elde etmişlerdir. Fransa'da kürtaj hakkını elde etmek için 30 yıl savaşım verilmiştir. Bugün de, bu tip bir savaşımla çözülecek sorunlar vardır. İngiltere'deki Türkiyeli ve Kıbrıslı emekçi kadınlar için bunların en önemlilerinden biri de kreş sorunudur. Bu gibi sorunları zorlamalıyız. Ancak aynı zamanda bilmeliyiz ki, bunlar kadın sorununun köklü çözümü yolunda alınmış avanslardır.

Hesabın tümünü kapatmak, sınıf farklarının, özel mülkiyetin ortadan kalkmasıyla olanaklıdır. Avans alma savaşımında, bu hesabı tümüyle sergileyebilmeli, somut sorunların çözümünü, temel devrimci çözüme bağlayabilmeliyiz.

Ayşe Çelik

Meydanı feminizme bırakmamak gerek

Son 100 yılda, kadının üretime giderek daha fazla katılmasıyla kadın sorunu, üzerinde çok tartışılan bir konu, önemli bir savaşım odağı oldu. Çeşitli sınıf ve katmanları temsil eden parti, sendika ve diğer çıkar guruplarının bu sorun üzerinde çok çeşitli yorumları var. Bunların en önemlilerini kabaca ikiye ayırabiliriz.

Bu konuya toplumda sömüren ve sömürülen sınıfların varlığını temel almayarak bakan ve sorunu kadın erkek kavgasına indirgeyen ideolojilerin, pekçok çeşidi de olsa, tümüne tek bir başlıkla feminizm diyoruz. Bu bir anlayıştır. Ötekisi de, toplumda sömüren ve sömürülen sınıfların varlığına dayanan Marksist anlayıştır.

Marksizm, toplumda, kadınların işte, evde, eğitimdeki fırsat eşitliğinde emekçi erkeklerden daha fazla, bir de kadın olarak ezildiklerini dile getirir ama bunun erkeklerin kişi kişi bencilliğinden, zor gücünü kullanma kapasitesinden vb. değil, toplumun sınıflı toplum olmasından kaynaklandığını ve ancak sınıflı toplumun ortadan kaldırılmasıyla kadın sorunun da çözüleceğini anlatır.

Demek ki en geneliyle ortada iki ayrı dünya görüşü var. Bunlara göre bizim konumumuz bellidir. Biz, toplumda kadın sorununun, toplumun sınıflı toplum olmasından kaynaklandığını, çözümünün de kapitalizmin ortadan kalkması için verilecek savaşımla olanaklı olacağını savunuyoruz. Dolayısıyla kadınları erkeklere karşı savaşıma davet eden feminizme karşıyız ve kadınların savaşımının bir parçası da feminizme karşı verilecektir.

Yalnızca burada bir noktayı vurgulamak gerekir. Feministler, "ne yapmalı?" sorusuna abuk sabuk yanıtlar getirirken, "kadın sorunu nedir?" konusunda önemli araştırmalar yaptılar. Genel olarak feminist hareket, daha çok paralı zengin sınıfın, eğitimden nasibini almış kadınlar arasında yeşerdiğinden, yıllardır konuyu iyi açtı.

Sorunun ne olduğu konusu gerçekten iyi incelendi, hâlâ da inceleniyor. Herhangi bir kitapçıya ya da kütüphaneye gidince kadın sorununun yüzlerce yönünü işleyen bine yakın kitap buluyorsunuz. Ama sonuçta işçi sınıfının savaşımının dışında, ayakları yere basmayan, örgütlenme öneriyorlar. Bu çok zararlıdır. Tüm güçleri böler, savaşımı zayıflatır, kafaları bulandırır. Ancak zararlı yönlerini ayıklayarak, yapılan araştırmalardan, kadın hareketini doğru temelde geliştirmek için yararlanmak gereklidir.

Bir noktayı daha açık kalplilikle vurgulayalım. Her ne kadar feminist hareket bugün işçi sınıfı dışındaki sınıf ve katmanların damgasını taşıyorsa da, bu hareketin daha başlangıçta başının ezilmemesinde işçi sınıfı hareketinin kendi eksikliklerinin büyük rolü oldu. Bugünkü sorun, işçi hareketinin kendisinin kapitalist sınıfın ideolojisinden arınamamasından, yani kendi içindeki oportünizmden, bu konuyu işçi sınıfı ideolojisi ışığında çözümleyememesinden, en başta konuyu problematize edememesinden kaynaklanıyor. Nedir bu kadın sorunu?

Örneğin, İngiltere'de sendikalar hiçbir zaman kadın sorununa gerçek bir çözüm önermiyorlar. Herkes kadının sendikalarda örgütlenmesinin çok iyi olacağını söylüyor. Çeşitli konuşmalarda deniyor ki, genelde sendikalarda erkekler çoğunluktadır, erkekler de kadın haklarını savunamazlar, bu nedenle kadınlar da sendikaya üye olursa çok iyi olur. Bu, temelde savaşımı kadın erkek karşıtlığı içinde görmektir.

Sendikal siyaset işçi sınıfının burjuva siyasetidir. İşçi kadınların sendikalara üye olmaları tek başına hiçbir çözüm olmadığı gibi, tek başına sendikalardan daha doğru öneriler gelmemesi de anlaşılabilir bir olgudur. Ama İngiltere'deki Komünist Partisi de soruna çoğu zaman aynı yanaşımla bakıyor. Yalnızca "eşit hak", "cins ayrımına karşı yasa" ve benzeri önerilerle sorunun legal haklar elde etmekle halledilebileceği izlenimini uyandırıyor.

Kuşkusuz kadın işçilerin sendikalara girmeleri iyidir. Ancak yeterli değildir. Onlara, her sorunda işçi sınıfının analizini içeren bir yanaşım gereklidir. Kadının eşitliği savaşımıyla, işçi sınıfının kapitalizme karşı savaşımının nasıl birbirinden ayrılmaz bir bütün olduğunu göstermek gereklidir.

Kadın hareketi kendi eylemiyle genel toplumsal sorunlar arasında fiili, içsel bir bağ olduğunu kavramalıdır. Ancak bu yapılabildiğinde kadın hareketi, toplumsal muhalefetle kopmaz bir bağ kurmuş

Bu ise slogan düzeyinde yapılamaz. Bugün her bir sorun, her bir köşe, her bir kenar kendi içinde tutarlı bir analize muhtaçtır. Kadın hareketinin devrimci stratejisinin çizilmesi, her konuda gününe, ayına, konunun içeriğine bağlı taktiklerin saptanması gereklidir.

Bugün, tüm kapitalist ülkelerde hüküm süren ekonomik kriz İngiltere'de de tüm şiddetiyle işçiyi, emekçiyi eziyor. Kadınlar ve göçmen işçiler işçi sınıfının en çok ezilen kesimi oluyor, krizi etinde değil kemiğinde duyuyor. Bunun yarattığı birçok somut sorun vardır. Bu savaşım odakları çevresinde örgütlenmek, bu sorunlara devrimci bir program çerçevesinden eğilmek, İngiltere'de İTKB'nin daha başarılı bir yığın örgütüne dönüşmesini sağlayacaktır.

Geniş bir katılımın sağlanması için gerekli alt çalışmaları yapıp, düşük ücret, evde çalışan işçiler sorunu, kadınların sendikalarda örgütlenmesi, kreş vb. konuları içeren, bir günlük bir toplantı düzenlenmesinin de yararlı olacağını düşünüyorum.

Ayşe Güvener

Yığınsal barış gösterilerine TDHSK de flamasıyla katıldı

Yürüyen yığınlar doğru önderlik bekliyor

Batı Almanya'da, yeni ABD atom roketlerinin yerleştirilmesi kararına karşı gösteriler *"yeni roketlere hayır"* sloganı altında giderek yaygınlaşıyor. Mitingler, yürüyüşler yapılıyor. Amerikan ve Sovyet elçilikleri arasında elele veren insanlardan oluşan zincirler kuruluyor. Amerikan silah depoları *sembolik olarak* bloke ediliyor. Göstericiler yere oturup barış şarkıları söylüyorlar. Polis ise onları incitmeden kenara alıp insanlara ne kadar da saygılı(!) olduğunu kanıtlamaya çalışıyor. Son olarak da DGB'nin (Alman Sendikalar Birliği) çağrısı üzerine milyonlarca işçi öğle paydosundan beş dakika önce iş durdurarak "barışa saygı gösterisi" yaptılar.

Ağırlığını kiliselerin ve Yeşiller'in oluşturduğu bu güçlere DKP de dahil. Son yapılan kamuoyu yoklamalarında nüfusun çoğunluğunun yeni roketlere karşı olduğu ortaya çıkınca, SPD de bazı eyaletlerde geriye çark edip, altına imza koyduğu Amerikan Pershing II ve Cruise roketlerini yerleştirme kararına "hayır" demeye başladı. İktidardaki Kohl-Strauss birliği ise son günlerde seçim afişlerini ve toplantı salonlarını barış güvercinleri ile süsleyerek modaya ayak uyduruyorlar.

Almanya'da menşeviklerimiz de dahil, herkes barış için savaşıyor. Ama başta DKP olmak üzere hiç kimse, Alman silah tekellerinin de içinde bulunduğu uluslararası finans kapitali, yani gerçek savaş tehlikesini görmek ve göstermek istemiyor. Sanki savaş tehlikesinin kaynağı silahların kendisiymiş, atom silahlarının yerleştirilmesinden vazgeçildiğinde savaş tehlikesi ortadan kalkacakmış gibi, varsa yoksa bir bomba düşmanlığı almış başını gidiyor.

Bununla da kalmıyor. Sınıf özünden koparılan barış gösterileri, kaba ve ince yöntemlerle sergilenen azgın bir anti-komünizm yatağına dönüşüyor. Sovyetler Birliği, ABD'nin yanına yerleştirilip, savaş tehlikesinin suçlusu gibi gösteriliyor. Solidarnoş pankartları mitinglerden eksik olmuyor. Kısacası gösterilere katılanlar "güzel anayurtlarını savaş tehlikesine karşı savunuyorlar".

Bombaların perdelediği gözleri ve beyinleri fırsat bilen Kohl, "tam sırasıdır" deyip Leopard II modern Alman tanklarını Ortadoğu'da pazarlamaya koyuluyor. Amerikan roketlerinin faturasını, az gelişmiş ülkelere ölüm ihraç ederek karşılamaya yönelik bu iğrenç emperyalist siyaset, nedense DKP'nin bile "gözünden kaçıyor".

Barış musluklarından boşalan sular ulusculuk kanalları ile emperyalistlerin değirmenine böyle akıyor.

Silah indirimi istemleri ile sınırlandırılmış, sınıfsal içeriği boşaltılmış, dolayısıyla sosyal şovenizme kucak açan böyle bir barış savaşımı ne getirecektir? Açtığı yaraları kapatabilecek midir? Sanmıyoruz. *Alınabilirlik ölçütü ile* ileri sürülen istemleri karşılayarak halk muhalefeti ile barışmayı sağladığında zafer her zaman burjuvazinin olmuştur. Roketlerden vazgeçilse bile bu, sonuçlarıyla yine burjuvazinin kutlayacağı bir "zafer" olacaktır:

1. Barış garantiye alınmış olmayacaktır.

2. Hiç kimse ulusçuluğun azdırılmış propagandasına karşı durmadığı için, yığınlardaki bilinç bulanıklığı burjuvazinin yanına kâr kalacaktır.

3. Yığınlar arasında, biçimsel demokrasiye, dolayısıyla hükümete saygı yayılacaktır.

4. Alman burjuvazisi "bu güzel demokrasinin komünist istilaya karşı garantiye alınması" konusunda halkın desteğini yanına alacak ve bu sağlam zemin üzerinde Sovyetler Birliği'ne ve özellikle ADC'ye de "demokrasi götürmenin" ilkel ve modern yollarını döşeyecektir.

5. Oportünizm zafer kazandığına inanarak pasifist yöntemleri tehlikeli bir biçimde yaygınlaştıracaktır.

Listeye daha da eklemeler yapılabilir ama bu kadarı bile sonuçtan kimin kazançlı çıkacağını göstermeye yetiyor.

Bu sonuçların kuşkusuz çok önemli bir yanı daha var: Sonuç roket indirimi olursa, Sovyetler Birliği'nin silahlanma yarışından kaynaklanan ekonomik nefes darlığı geçici olarak *iyileşecektir.*

Bu çok önemlidir ve Sovyetler Birliği'nin en küçük bir indirim için bile uğraşması için yeterlidir. O devlet siyasetinde, doğal olarak soruna böyle yaklaşacaktır. Bizim sözümüz ona değil, Komünist Partisi adını taşıyan ama giderek garipleşen yaratıklaradır.

Bizim sözümüz barış savaşımına katılan milyonlara da değildir. Onların füzelere karşı olmaları çok haklı bir istemdir. Bu doğrultuda sokağa dökülmeleri de çok sevindirici bir olgudur. Onlar tabii ki istemlerini bir komünist mantığıyla formüle edecek değiller. Ama onlar istemlerini, en basit yanaşımla saptayıp da sokağa döküldükleri zaman, bu, komünistlerin onlara doğruyu iletebilmeleri için bulunmaz bir olanaktır. Bizim sözümüz bu olanaktan yararlanmayı akıllarına bile getirmeyen, barış gösterilerinin dönüp dolaşıp yine emperyalizmin değirmenine su akıtmasına izin veren "komünist"leredir.

Komünistler, silah indirimi olsun, Sovyetler Birliği'nin uluslararası alanda öne sürdüğü bütün istekler kabul edilsin isterler. Ama onlar için bunun yolu, sınırlı istemleri yinelemek değil, barış konusunda doğru bilinç vererek reformların devrimci savaşımın yan ürünü olmasını sağlamaktır. O zaman hem reformlar kazanılır, hem burjuvazi kârlı çıkmaz.

Barış savaşımını ekmek savaşımına, kendi burjuvazisine karşı savaşa bağlamayan, sosyalist ülkelerde sınıf kardeşleri yanında açıkça yeralmayan proletaryanın katkısı barışa değil kendi burjuvazisine oluyor.

S. Ali Alaçam
Frankfurt

Demokrasi için kavga bayrağını yükseltelim

Bugün Türkiye'de en önemli görev, faşizme karşı devrim hedefini göstermek, devrimci alternatifi güçlendirmektir. Gerçek demokrasinin yolu devrimden geçiyor ve devrimle çözülebilir köklü ekonomik toplumsal sorunlar da duruyor.

Burjuva muhalefet devrimden duyduğu korkudan dolayı, "demokrasi" havarisi kesilerek kahramanlığa soyunuyor. Burjuva muhalefeti sergilemek, onu yalıtlamak yerine, işbirliği öneren menşevikler burjuvazinin ekmeğine yağ sürüyorlar.

Ali Saim'in Eylül *Atılım*'ında "Esnek ve devrimci politika" diye bir yazısı çıktı. Yazar "yalıtlanmamak için" burjuva muhalefetle işbirliği yapmamız gerekir diyor:

"... Burjuva muhalefet TKP'yi ve öteki sol güçleri halktan yalıtlamaya çalışıyor. 'Burjuva muhalefetle işbirliği yapılmaz' diye bağırıp durmak, yalnızca yalıtlanmayı daha başta benimsemek, işçi sınıfını burjuva hegemonyasına teslim etmek sonucu getirir."

Burjuva muhalefeti halktan yalıtlamak gibi bir dertleri olmayan menşevikler, sola, yalıtlanırız "korkusu" vermeye çalışarak, burjuva muhalefetle birlik olalım diyorlar. Menşevikler dün olduğu gibi bugün de, burjuva kuyrukçusu anlayışlarını devrimci harekete bulaştırmak, burjuvazinin değirmenine suyu taşımak için, "geniş birlik" yolunda ilerliyorlar. Bu yolda ilk "ileri" adımlarını cuntaya faşist diyerek attılar.

"Gerçekte, yaşam çok öğreticidir. Bugün yaşam sorunları öyle koyuyor ki, cuntaya faşist deyip dememek hiçbir şeyi belirlemiyor.

"Tam tersine devrimci güçlerin devrimcilik derecesi, bir bakıma burjuva muhalefete tutumla belirleniyor." (*İşçinin Sesi*, sayı:243)

Yine Ali Saim şöyle soruyor:

" 'Faşizme karşı burjuva muhalefetle işbirliği yapılmaz' görüşünü öne sürenler, böylesi bir işbirliğinin işçi sınıfını burjuvazinin peşine takmak sonucu getireceğini öne sürüyorlar. Eğer işçi sınıfına inanıyorsak kendimize güveniyorsak böyle bir endişe neden?"

Sorunun yanıtı basittir: "Gerek yok." İşçi sınıfının gücüne güvenen, burjuvaziyle işbirliği için bu kadar çırpınmaz. Tam tersine işçi sınıfına, devrime inançları olmayanlar burjuvaziden böyle medet umarlar.

Faşist cuntanın işi zorlaşıyor, işler istediği gibi gitmiyor. Böyle bir günde burjuva muhalefeti sergilemek, halka devrim alternatifi göstermek görevken, menşevikler burjuva muhalefetle kolkola girmeye hazırlanıyorlar. Üstelik bunu yapmayanların da sol güçlerin birliğini bozduğundan yakınıyorlar.

"Sol güçlerin birliği karışık ızgara değildir. Halktan yana, gerçek sol güçlerse, onlar da solluklarını bilsinler. Burjuva muhalefetle bugün işbirliği yapılır diyenler sol güçlerin birliğine girmesinler." (*İşçinin Sesi*, sayı:243)

Girmesinler. Ne idüğü belirsiz, kalabalık "geniş birlik", içinde her zaman münafıklarını barındırır. Bulanıklık yaratır, rengini gizler. Türkiye halklarına, burjuvazinin, oportünistlerin vereceği iyi, güzel hiçbir şey yoktur. Ama, bulaştıracağı bin türlü bela vardır.

Dün devrimci durum koşullarında halkı burjuvazinin kuyruğuna takarak devrim hareketini yenen oportünizm, bugün toplumdaki hareketliliği, direnişi burjuva muhalefete taban yapmada aynı hain işlevine soyunuyor.

"Oportünizm, faşizmi yerle bir edecek devrimi boğmaya hazırlanıyor. Bugün bunu yapabilmesinin yolu, cuntayı faşist, burjuva muhalefeti kahraman ilan etmekten geçiyor." (*İşçinin Sesi*, sayı: 240, s.17)

Gerçek demokrasinin yolu devrimden geçiyor. "Devrimsiz demokrasi" hayalleri halkımızı kandırmaktan öteye bir anlam taşımıyor. Dün halkı bu hayallerle kandıranlar, bugün aynı eski hikaye ile halkımızı kandıramayacaktır. Bunca deney, bunca zulüm boşuna yaşanmadı.

"Türkiye bizlerden, açıktan burjuva demokrasisini (Türkiye'de bu Demirel'in demokrasisidir) hedefleyen sahte siyasetçilerle tartışarak bir dakika bile yitirmemizi değil, demokrasi için devrimci kavga bayrağını yükseltmemizi istiyor." (R. Yürükoğlu, *İşçinin Sesi*, sayı: 241)

Türkiye'nin bu isteğini yerine getirmek, faşizmin ve burjuva demokrasisinin yıkıntıları üstünde gerçek demokrasiyi kurmak, oportünist burjuva kuyrukçusu anlayışları çökertmek işçi sınıfının, komünistlerin görevidir.

TKP Eşgüdüm Komitesi Üst Bürosu, 1 Eylül'de yayınladığı bildiride, halkımıza, komünistlere şu çağrıyı yapıyor:

"Bu bilinçle, Kasım'da yapılacağı söylenen seçimlerde geçersiz oy kullanalım. Geçersiz oylarımızla faşizmin güdümündeki bu oyunu geçersiz saydığımızı gösterelim. Demokrasinin tek geçerli yolunun faşizme karşı devrim bayrağını dalgalandırmak olduğunu da, devrim savaşımını yükselterek ve zafere götürerek ele güne kanıtlayalım."

Demokrasiye giden tek yol devrim!

Memet Özgür, Hollanda

Bağış toplamak da bir propaganda çalışmasıdır

Yoldaşlar,

Bağış toplama, bize geçen yaz taarruzumuzun kazandırdığı bir alışkanlık oldu. Geçen yaz taarruzunda, hedeflerimize ulaşmak için çeşitli gelir kaynakları arayan bizler, bağış toplamanın hiç de küçümsenmeyecek bir gelir kaynağı olduğunu öğrendik. Bunun için bağış toplamalara önem verip, bu işi düzenli yapmaya başladık.

Boş vakitlerimizde bir köşeye çekilip oturacağımıza, hazırlanıp bağışa çıkıyoruz. Bağış toplamayı haftada bazen bir, bazen de iki defa yapıyoruz. Gerçekten çok faydalı oluyor. Gönüllü ve azimli olarak çıkıldığında, haftalık bağış geliri epey tutuyor.

Bu bağış toplamaları özellikle Alman ilericilerinin bulunduğu lokaller, kafeteryalar, vb. yerlerde yapıyoruz. Gerçi bu sadece Almanlara yönelik bir eylem değil, Türkiyelilere ve diğer yabancılara da yönelik bir eylemdir.

Bağış toplamaya çıkmadan, nerelere gidileceği önceden planlanıyor. Ona göre çıkıyoruz. İlerici olarak tanıdığımız, en azından demokrat olarak bildiğimiz bütün kişilerin arasına giriyoruz. Yayınlarımızı çıkarıp, neden bağış topladığımızı anlatıyoruz. Toplanan bağışlarla neler yapılıyor, bağışlar nereye gidiyor anlatıyoruz. Tabii bütün bunlar, sürekli olarak örgütümüzün propagandası anlamına geliyor.

Başarılı sayılırız ama yeterli değil. Daha da başarılı olmamız için haftalık hedefi üçte iki arttırdık. Gerçi bu o kadar da kolay bir iş değil, ama uğraşılırsa başarılamayacak bir hedef de değil. Koyduğumuz hedefe ulaşmak için var gücümüzle çalışacağız. Bu bağış gelirleri sayesinde örgütümüzün bazı sorunları az da olsa hallolmuş olacaktır.

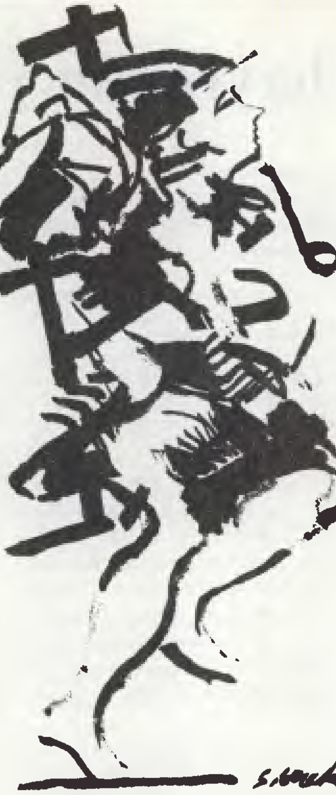
Şimdi bağış toplamanın yanı sıra, başka gelir kaynakları da arıyoruz. Örgütümüzün güçlenmesi için her türlü olanaktan mutlaka yararlanacağız. Yürükoğlu yoldaşımızın dediği gibi, zaman kısa, vakit yok. Zamanın kısalığını, dar olduğunu çok iyi anlamış ve görevimize dört elle sarılmış bulunuyoruz. Amacımız az zamanda örgütümüze taze kanlar bulmak, maddi güç kazandırmaktır.

Yaşasın Hamburg Gençlik Kulübü'müz!

Yaşasın Leninci silahımız TKP—*İşçinin Sesi!*

Levent Kızılok, Hamburg

Yoldaşlardan yoldaşlara

Değerli yoldaşlar,
Size aşağıdaki mesajı gönderiyorum. Bu mesaj, "halkın savaşçı ruhunun simgesi iki yiğit kız"dan birisi tarafından yazılmıştır. Yoldaşımız, ilk kez hapisten çıktığında, arkasında bu mesaj yazılı olan küçük bir kartı bizim eve bırakmıştı.

" 'Sevdayım tepeden tırnağa
Sevda: görmek, düşünmek,
anlamak
Sevda: doğan çocuk, yürüyen
aydınlık
Sevda: salıncak kurmak
yıldızlardan
Sevda: dökmek çeliği kanter
içinde
Sevdayım tepeden tırnağa'

Güzel günlere inancın,
pırıl pırıl yüreğin, yaşama
hasretli yüreğin selamı
sizlerle...

1983"

Ben de yoldaşlarıma bir mesaj iletmek istedim:

Hapisteki yoldaşlara!
Yoldaşım,
Direnebildiğin, inandığın kadar hürsün.
Sen işkencede, çarmıhtasın,
Ama özgürsün!

Fatma Tan

Avusturya'da TDHSK kuruldu

Yoldaşlar,
Bir yılı aşkın süredir Avusturyalı demokratlarla, ilericilerle olan ilişkilerimiz bugün ürün veriyor. Türkiye'deki faşizme karşı dayanışmayı Avusturya'da yükseltecek örgütsel bir yapı kurmak için harekete geçtik. Aklımızda olan fikir TDHSK'nin Avusturya koşullarında hayata geçmesiydi. Bu fikirle ön çalışmaları hızlandırdık. TDHSK'nin kardeş örgütünü kurduk.

Avusturyalı ilericilerin de aktif katıldıkları ilk çalışmalarımızdan biri 1 Kasım'da "seçimler" öncesi 10 günlük bir fotoğraf sergisiydi. Bu sergi bir fotoğraf galerisinde açılacak, Türkiye üzerine bilgi verilecek ve komite burada kendini tanıtacaktır.

Komitenin yapısı ve amaçları kısaca şöyledir:

Bizim bir yoldaşımızın da aktif olarak çalıştığı komite, Avusturyalılardan oluşuyor. Sosyal demokratlar, ilericiler, komünistler komitede aktif görev alıyorlar. Ayrıca Avusturya'daki tüm devrimci örgütlerle ilişkiye geçtik, bizimle dayanışma içinde olacaklarını söylediler. Komitenin amaçları da şöyle: Faşist cuntanın yıkılması için vargüçle uğraşmak, faşist cuntayı Avrupa kamuoyunda sergilemek, idamları durdurmak ve işkenceye son vermek için çalışmak. Tüm demokrasi güçlerine yapılan baskıları kınamak, aktif eylemlerle protesto etmek. DİSK, Barış Derneği gibi demokratik örgütler üzerinde yapılan baskıları Avrupa kamuoyuna sergileyip, dayanışma sağlamak. Protesto gösterileri düzenlemek, basın toplantıları yaparak Türkiye'deki gelişmeleri anti-faşist kamuoyuna aktarmak, yazılı bilgilerle demokratik ve anti-faşist güçleri belli bir örgütlenme etrafında toplamak vb. Bu gibi amaçlarla yola çıkan komitemizin yaşam içinde kendini göstermesi ve olgun bir yapıya ulaşması için çalışacağız.

Yakında çalışmalarımızın daha net ürünlerini ileteceğiz.
İyi çalışmalar.

Kemal Fırat,
Viyana

Devrim Yıldızı'nı kurduk

Yoldaşlar,
TKP—*İşçinin Sesi* Kürt-Türk emekçileri işçi sınıfı saflarında birleştirme, devrimin zaferi yolunda kesin ve kararlı adımlar atıyor. İşçiler ve emekçiler, *İşçinin Sesi*'ne, onun bilimsel ideolojisine ve oportünizme karşı mücadelesine gerçekten büyük ilgi duyuyorlar.

Biz Mannheim'da, örgütümüz doğrultusunda hareket edecek, *İşçinin Sesi* görüşlerini yığınlara götürecek bir İMG oluşturduk. İMG'mizin adını "Devrim Yıldızı" koyduk.

Yoldaşlar, Türkiye'de faşizm bunalımı çözemedi, çözemeyecektir de. Türkiye'de en küçük hakları bile kazanmanın yolu ileri demokratik halk devriminden geçer. Türkiye halkları arasında faşizme karşı belirli bir muhalefet göze çarpmaktadır. Bu muhalefeti devrimci bir harekete dönüştürmek gereklidir. Bu harekete katkıda bulunmak, buna kendimizi hazırlamak için İMG'mizin çalışmalarını şöyle saptadık:

— Her hafta düzenli toplantı yapmak ve teorik düzeyimizi yükseltmek amacıyla her hafta düzenli eğitim yapmak.

— Merkez organımız *İşçinin Sesi*'ni haberle beslemek.

— *İşçinin Sesi* gazetesini geniş bir şekilde yığınlara dağıtmak.

— Her ay keseneklerimizi düzenli ödemek.

Faşizme karşı tek yol devrim!

Devrim Yıldızı,
Mannheim

Konya'nın Uyanışı'nı kurduk

Faşist cuntanın Türkiye'yi zindana çevirdiği, işçi sınıfımıza ve halklarımıza karşı baskı ve zulmü amansızca sürdürdüğü bu dönemde, Türkiyeli devrimciler olarak, sessiz kalmamayı, bu uygulamalara karşı Federal Almanya'da gelişen devrimci mücadeleye omuz vermeyi görev sayıyoruz.

Bundan sonra *İşçinin Sesi*'nin kızıl bayrağı altında devrimci mücadele yürütmek için bir İMG oluşturduk. Bu İMG çalışmasında, iyi birer komünist ve *İşçinin Sesi*'ne yaraşır birer militan olma yolunda ilk adımlarımızı attık.

Yapacağımız İMG çalışmasını Konya'nın Uyanışı adı altında yürüteceğiz ve aşağıdaki noktalarda yoğunlaştıracağız.

1. Düzenli toplantı yapmak ve haftalık çalışma programı çıkarmak.

2. Merkez organımız *İşçinin Sesi*'ni düzenli dağıtmak, haber ve yazılarla beslemek.

3. Çevremizde bulunan Türkiyelilerle ilişkileri geliştirip, gelişen ilişkileri *İşçinin Sesi*'nin Mannheim'daki sosyalist yığın örgütüne bağlamak.

4. İMG toplantımızda düzenli eğitim çalışması yapmak, komünist disiplinin bilincine varmak ve uygulamak.

Türkiye işçi sınıfının sömürü zincirlerini devrimle parçalama savaşımında bilinçli ve kararlı birer militan olmaya, işçi sınıfımızın tarihsel misyonunu yerine getirmesinde yerlerimizi almaya kararlıyız.

Tanklarla gelen devrimle gitmelidir!

Yaşasın devrimci özveri!
Yaşasın TKP—*İşçinin Sesi!*

Konya'nın Uyanışı,
Mannheim